

Ave María

JANUAR, 1942

LEMONT, ILL.

LETNIK 34

748132
+

AVE MARIA

Published by

**THE SLOVENE FRANCISCAN FATHERS,
LEMONT, ILLINOIS**

in the interest of the Franciscan Commissariat of the Holy Cross.

Subscription Price: \$2.50 per annum. — Naročnina: \$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00.

Managers:
Rev. Benedict Hoge
Rev. Bono Borgola

AVE MARIA
P. O. Box 608, Lemont, Illinois
Telephone: Lemont 494

Editors:
Rev. Alexander Urankar
Rev. Aloysius Madic

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1102, Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v vseh svojih molitvah, pri sv. mašah in drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sveto mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Illinois

P2.535/1974

AVE MARIA

Januar, 1942 —

—Letnik XXXIV

KOLEDAR ZA MESEC JANUAR

1	Četrtek		Novo leto. Obrez. Gospodovo
2	Petek	☿	Sv. Fulgencij
3	Sobota		Sv. Genovefa
4	Nedelja		Presv. Ime
5	Ponedeljek		Sv. Simon
6	Torek		Razglašenje Gospodovo
7	Sreda		Sv. Lucijan
8	Četrtek		Sv. Apolinarij
9	Petek	☿	Sv. Julijan
10	Sobota		Sv. William
11	Nedelja		Sv. Družina
12	Ponedeljek		Sv. Benedikt
13	Torek		Sv. Veronika
14	Sreda		Sv. Hilarij
15	Četrtek		Sv. Pavel, puščavnik
16	Petek	☿	Sv. Marcel
17	Sobota		Sv. Anton, puščavnik
18	Nedelja		Sv. Petra stol
19	Ponedeljek		Sv. Marij
20	Torek		Sv. Fabijan in Sebastijan
21	Sreda		Sv. Agneza
22	Četrtek		Sv. Vincenc in Anastazij
23	Petek	☿	Sv. Rajmund
24	Sobota		Sv. Timotej
25	Nedelja		Spreobrnjenje sv. Pavla
26	Ponedeljek		Sv. Polikarp
27	Torek		Sv. Krizostom
28	Sreda		Sv. Peter Nolanski
29	Četrtek		Sv. Frančišek Saleški
30	Petek	☿	Sv. Martina
31	Sobota		Sv. Janez Bosco

Januar — mesec novih sklepov, ko človek pregleda leto naprej in načrte dela. Pomni čitatelj: Eden tvojih sklepov ta mesec naj bo: delal bom za svoje katoliško časopisje predvsem za list Ave Marija, ki je skozi 26 let svojega življenja nepretrgoma vršila misijonstvo katoliškega tiska, bolj kot katerikoli drugi list v slov. Ameriki ter za dnevnik A. Slovenec, ki že 50 let vrši službo glasnika katoliških načel.

PRIDIGA ZA NOVO LETO 1697

PATER JANEZ SVETOKRIŠKI

PRIDIGA ZA NOVO LETO 1697. Ni cela pridiga, ampak samo približno tretji del. Kakor lahko sami iz naslednjih številkah. Kakor lahko sami izračunate, je pridiga stara 245 let.

Ta tako stara pridiga je izšla v tisku okoli leta 1700 z mnogimi drugimi vred. Sestavil in v tisk spravil jo je kapucin, iz vipavske doline doma, ki je znan v zgodovini slovenske literature pod imenom Janez Svetokriški, ali tudi Janez od Svetega Križa.

Ta kapucinski pater je bil ob svojem času zelo imeniten pridigar. Klicali so ga na vse strani in ogromne trume so ga prihajale poslušat. Kolikor je znano, je imel pridige po raznih krajih slovenske domovine, pogosto tudi v Ljubljani. Mnogi drugi pridigarji so ga prosili, naj bi jim svoje pridige posodil. Zato se je odločil, da izda svoje govore v knjigah. Tako je izšlo več njegovih pridigarskih knjig in jih še danes človek z zanimanjem prebira.

V prvi vrsti so knjige Janeza Svetokriškega zelo zanimiv doprinos k tedanji slovenski književnosti. Takrat je bilo primeroma malo slovenskih knjig in malo ljudi je znalo čitati. Saj ni bilo dosti slovenskih šol. Zato seveda tudi jezik ni bil izpiljen. Slovnica je bila še zelo negotova in polno nemških besed je bilo v jeziku. Naš starejši rod še dosti lahko vse razume, če čita te pridige, še laglje bi pa razumel, če bi jih imel priliko poslušati tako, kot je Janez Svetokriški govoril. Tistim, ki so zadnje čase pohajali slovenske šole, bi pa vsekako bilo marsikaj nerazumljivo.

Zanimivo je torej to branje v prvi vrsti zato, da vidimo, kakšna je bila v tistem času živa slovenska govorica. Seveda pa spet ne smemo misliti da so povsod enako govo-

rili. Po vsej slovenski zemlji je bilo polno dialektov, kot jih je še danes. Z drugo besedo — vsak kraj je po svoje "zavijal". Janez Svetokriški je bil Vipavec, zato se ne smemo čuditi, da je v njegovih pridigah zelo veliko "vipavščine". Vendar je mož poznal tudi tiskano slovensko besedo iz drugih tedanjih knjig. Skušal je pobirati za njimi slovenščino, ki naj bi bila povsod razumljiva. Moramo priznati, da se ni trudil brez uspeha.

Drugo, kar nas zanima, je način, kako je tedanji pridigar svojim poslušalcem podajal duhovne nauke. Vedel je, da ima pred seboj preprost narod, ki ni nikoli videl posebnih šol. Še od zunaj jih ni mogel dosti videti, kaj šele od "znotraj". Ljudsko mišljenje je bilo torej preprosto in brez vsake navlake učenosti. Ljudje so mislili neka-ko "v slikah", nazorno, "kar za prijeti". Enako so govorili. Še dandanes kak star očanec tako "krepko" in slikovito govori, da kar vidiš pred seboj, kako ti iz vsake njegove misli nastane slika pred očmi. Zdi se ti, da bi se kar sklonil in jih pobiral za njim. Mi "učenjaki" pa tako radi "visoko" govorimo in pišemo, da bi nam marsikak profesor dal veliko pohvalo, tisti, za katere pišemo in govorimo, pa dostikrat pravijo: Tako lepo je, bilo — čakajte no, kaj je že bilo?

Pridige Svetokriškega so bile vse "kar za prijeti". Zato so jih ljudje tako radi poslušali in si jih tudi zapomnili. O tem ni dvoma. Kljub vsemu temu bi pa ne pripočel temu patru Janezu, naj vstane iz groba in pride namesto nas, današnjih pridigarjev, razlagat našim ljudem duhovne nauke . . . Ne rečem, poslušat bi ga prihajali, to že. (Posebno, če bi poprej brali v časopisih, da pride nekdo naravnost iz groba na prižnico . . .) Ampak k njihovem duhovnemu pridu bi menda te pridige ne služile. Ljudje bi jih imeli bolj za špas.

Sicer pa ne smemo misliti, da so bile VSE njegove pridige takole na šaljivo plat obrnjene. O, to ne. Bom o priliki tudi kako zelo "zaresno" prepisal. Dan novega leta se je pa zdel možu pripraven dan, da je malo bolj na šaljivo zakrojil. Kljub temu so pa nauki v tej pridigi še za današnji čas

vsakozi primerni. Saj se svet na splošno v teh 245 letih ni kaj prida poboljšal . . .

Ampak! Kako kratka je bila ta pridiga in mnoge druge v tistih časih! Takole eno okroglo urico . . . Hm, hm! Saj si še tega nisem upal, da bi vam jo celo za eno številko prepisal. Kaj šele, da bi začel jaz sam posnemati tega starodavnega Janeza... Tudi drugi ga skoraj gotovo ne bodo. Naše pridige bodo letos na 245. obletnico Janezove pridige približno takole dolge: SREČNO NOVO LETO VAM VSEM SKUPAJ BOG DAJ! Morebiti bomo še AMEN pozabili pristaviti.)

EN srečen, veseli inu vsih troštov nebeških poln dan inu začetek noviga lejta, nebeško večnost voščim inu prosim od taistiga, kateri danes tu sladku inu nersveteši ime JEZUS si je izvolil . . .

Le-tu sladku inu nersveteši ime bodi vaš trošt inu pomoč le-tu lejtju 1697, kateru danes začne. Inu kadar bi bilu meni mogoče, jest bi hotel danes sturiti, kakor vselej na noviga lejta dan je sturil celtarski kralj Livius, kateri je v eni zlati kočiji po celem mestu se pustil pelati inu z le-te kočije rdeči zlati so kapali, na katerih je bilu zapisanu: Kralj vošči starim inu mladim, bogatim inu ubogim enu srečnu inu veselu novu lejtju.

Ali Bug meni odpusti, aku želim v zlati kočiji se pelati, dokler meni moja regula prepovej, se pelati v kočiji inu denarje imeti. Zatorej bodo (moji poslušalci) mojo dobro voljo namejsti djanja vzeli inu namejsti rdečih zlatov sem ofrav Očetu nebeškemu našiga Odrešenika Kristusa JEZUSA, de bi skuzi le-ta moj današni ofer enu srečnu novu lejtju hotel dati duhovnim inu dežel-

skim, starim inu mladim, de bi le-tu lejtju 1697 zdravi, veseli, bogati inu zlasti v gnadi božji dokončali.

Inu de bodo (moji poslušalci) enu znamine moje dobre vole imeli, taistom hočem (vsakaterimu po njegovem stanu) en FACONETEL šenkat; inu če v le-tega bodo flisnu gledali inu premišlovali, jim obljubim z božjo pomočjo, de bodo enu srečnu novu lejtju imeli, ter jih začnem vun deliti.

Nerpoprej sem dolžan novu lejtju dati tem visoku časti vrednim mašnikom, dokler sam s. Duh zapovej za Bugam nerprvu mašnike častiti. Zatoraj se spodobi, de nerpoprej bom mašnikom dal za novu lejtju en FACONETEL inu ta nerlepši, namreč faconetel s. Veronike. Le-ta bogaboječa inu sveta gospa je šla za Kristusam Jezusam, kadar je vlekel ta težki križ na hrib Kalvarije ter se je v srei smilil Veroniki, taku de milu se je jokala; inu kadar je vidila, de očesa inu obličje Kristusavu je bilu polnu krivi, pade na svoje kolena ter s svojim faconetelnam Kristusavu obličje obriše. Kristusu ta bogaboječa služba dopade inu v tem faconetelnu svoje svetu obličje drukanu pusti, kateri še današnji dan v Rimi z' enu veliko čudu tem bogaboječim kršenikom se kaže.

Tiga vam, o častiti mašniki, šenkam, v tega se imate vi špeglat. Kristus 33 lejt je iskal te zgublene ovčice ter za izveličajne taistih v nevarnost je postavil svoj život kakor en dober pastjer. Inu vsak dan v tempelni je učil tu, kar ima sturiti človek, aku hoče zveličan biti. Inu vse le-tu, kar je učil folk držati, on sam je poprej taistu sturil. Za odpuščanje grehov tiga folka sam sebe je Očetu nebeškemu ofral. O častiti mašniki, le-ta faconetel s. Veronike za no-

vu lejtú vam šenkam, v le-tiga vednu gledajte inu premišlujte inu poslušajte, kaj vam pravi: Eksempel sem vam dal...

Za mašnikam grejo ta žlahtni inu bogati. Pridite tedaj semkaj inu vzemite vaš FACONETEL! Inu le-ta ni en gmajn, ampak en kraljevi, kateriga danes je meni posodila krajlica Elizabet, portugalskiga krajla hči. Inu le-ta je silnu lep inu čuden, zakaj en dan je vidila pred krajlevem dvoru petlerje na almožno čakati, vzame ta faconetel, ga napolni s kruham inu mesam ter nese petlarjom, Jo sreča kralj, njen oča, jo vpraša, kaj nese. Odgovori: "Rožice." Oča hoče vidit, mu pokaže, ter kroh inu mesu rože ratajo. Le-ta faconetel šenkam vam žlahtnem inu bogatem. Ali morebiti en sam vam ne bo zadosti, zakaj če bogatiši je človek, več želi imeti. Bodi tedaj! Vam hočem dva šenkat inu obadva sta glih lepa; inu ta drugi je faconetel Klotilde, španskiga krajla hčere. V tem tudi ta krajlica je nesla kroh jetnikom za almožno; jo vpraša tudi nje oča, kralj Maurus: "Kaj neseš?" Odgovori ona: "Gartrože." Odpre faconetel inu nej bilu drugiga noter, ampak lepe frišne gartrože. Le-ta raztala tem ubozem jetnikom, kar precej zupet bele trente ratajo. Ta dva tedaj vam šenkam.

Oh, koku ste srečni vi bogati, dokler vsak dan lahko zamorite takoršne čuda delat, zakaj če hočete, vaši piselci kruha, vaše raztrgane gvanti inu polomnjeni šulni, kateri pod postelu se valajo, če za božjo volo ubozim petlerjom jih daste, lepe rožice inu gartrože ratajo, iz katerih angelci v nebesih bodo lepe krancelne spetli inu vaše glave kronali, katere bodo lejši cerale kakor te krajleve krone. Ah, nikdar bulši kupčije nej na svejtu kakor Kristusu posodit

skuzi almožno, zakaj gvišnu na tem svejtu ali na unem obilnu povrne. Le-tu vse potrdem s tem, kar berem od te bogaboječe vduve, Ida z imenam. Le-ta žena vsak dan veliko petlerjev je s potrebo oskrbela. K zadnimu zbori ter en dan je bila zamaknena inu pred rihterja neebškiga pelana, kir hudiči za vse, kar je bila hudiga sturila, so jo obtožili, de nej vejdl, koku se zgovorit. Za tiga volo z velikim straham je stala. Pole vidi, de vsi petlerji, katerem je bila dobru sturila, so pred rihterja nebeškiga prišli inu almožno, da taiste prejeto, kazali ter za gnado prosili. Takrat rihtar nebeski sodbo sturi, de namesti taiste almožne se ima tej ženi nebešku krajlestvu dati. Oh, kaj z' en velik lon! Oh, kaj z' en lep dobiček je le-ta! O bogati, če želite tedaj taisto strašno uro prošnike imeti, bodite usmileni pruti tem ubozim, zakaj če pak zdaj bote neusmileni, bo taisti uri vam se bo godilu kakor uni neusmileni bogati lesici, katero so večkrat prišle podgane za almožno prosit, ali neusmilena lesica je dekli djala, de nima časa, nej pridejo en drugi dan, inu če ne pujdejo proč, de jim hoče eno drugo pokazat. En dan ta lesica gre s hiše ter v mreže pade inu se taku noter zaplete, de nej mogla vun. Gleda okuli sebe, de bi kateri ji vun pomagal ter zagleda taiste podgane mimu gredoče; jih začne pohlevnu prosit, de bi štrike odgrizle inu taistu od smrti rešile. Podgane jo poznajo ter pravijo: Mi nimamo časa, pridi jutri! Lisica se začne jokat, rekoč: Bodo jagri prišli ter mene bodo umorili, če hitru meni ne pomagat! Podgane so djale: Molči, ali bomo tebi eno drugo pokazale! Na le-tu pridejo jagri ter lesico ubijejo. Vidite, kadar lesica bi bila usmilena, podgane bi jo bile od smrti rešile. — Zato-

rej vzemite, vi bogati, ta dva faconetelna inu bodite usmileni kakor Elizabet inu Klotilda, de vaša almožna vas bo pred to večno smrtjo rešila inu v tej viži enu dobru lejtju bote imeli.

* * *

Zdaj pak bom tem zakonskem časturil, dokler njih stan je en častiti stan. Sam G. Bug ima dopadejne nad taistomi, kadar se lepu glihajo. Inu dokler zakon dvej peršoni zapopade, moram tedaj dva faconetelna taistom šenkat, eniga možu, ta drugiga ženi. Inu ravnu imam en par, katera gvišnu se bosta dobru rajmala tem zakonskem. Zamerkaite! V Rimi en gospud je bil poslav svoji nevesti en lep faconetel, v katerem z zlatimi židami je bila podoba cesarice Livije štikana inu poleg enu goreče srce, nad cesarico pak so bile le-te besede zapisane: SI TU SIC. (Če si ti takšna.) Nevesta prajme faconetel ter precej zamerka, kaj pomeni, namreč, če ona bo taku dobra inu potrpežljiva kakor cesarica Livija, de on jo bo lubil iz srca. Zakaj od le-te cesarice se bere, da nikdar cesarju Avgustu, svojmu možu, se ni zamirila ali eno zuper besedo rekla, desilih je vejdlja, de k drugem je hodil, inu kadar so prišli takoršne reči praviti, nej hotela pošlušat, temuč je moža zagovarjala inu proti njemu se izkazala, kakor da bi neč za le-tu ne vejdlja. Zatorej tudi cesar nej nihdar Liviji obene reči odpovedal. Ta nevesta le-tu vse dobru zgrunta s tiga faconetelna inu hitru začne en faconetel štikat ter v taistem sturi Sokrata filozofa inu poleg njega enu goreče srce ter na Sokrata zapiše le-te besede: ET TU SIC (Tudi ni tako) ter ga pošle svojmu ženinu.

On ga začne premišlovati ter zastopi,

kaj pomeni, namreč de če ona ima biti kakor Sokrates, kateri je imel takoršno potrpežljivost s svojo hudo inu tagotno ženo, da vus volni (vesoljni) svejt se čudi, zakaj nihdar ji nej ene hude besede rekel, ampak vse s smehom je prenesel, inu kadar jo nej mogel z dobro besedo potalažit, se je s hiše pobral. Inu en dan, kadar je s hiše šel, de bi nje nepametne besede ne šlišal, ona se rezjezi ter popade posodo, ter teče na oknu inu taistu rezlije na moža. Sokrates gori pogleda ter s smehom k ženi reče: "Moja Cantipa, jest sem dobru vejdl, de po takoršnem strašnem grmejnem se bo dež ulil, ali dobru zame, de nej toče." Ženin vse le-tu dobru premisli ter pravi: "Moja nevesta ima prav, zakaj če jest hočem, de bi ona Livija bila, jest tudi imam Sokrates biti inu v tej viži ne bo nihdar hude besede mej nama; aku ona bo meni zanašala, jest pak nji."

Le-ta dva faconetelna vam zakonskem šenkam inu aku žena bo kakor Livija, mož kakor Sokrates, ne bo nihdar krega mej vami . . .

(Dalje v febr. števil.)

Kogar Bog ljubi, ga tepe.
 Kogar Bog ljubi, tega kaznuje.
 Kogar ima Bog rad, umrje mlad.
 Komur Bog da moč, temu da tudi pomoč.
 Komur Bog da, vsi svetniki mu ne vzemo.
 Stoji, kakor bi ga Bog pozabil.
 Svet brez človeka, nebasa brez Boga.
 Svež kruh je sam Bog lomil, ne pa rezal.
 Še božjega groba neče nihče zastonj čuvati.
 Še las ne pade z glave brez božje volje.
 Ti zame, jaz zate, Bog za vse.
 Tistega ima Bog najrajši, ki ga takoj udari.
 To je križ brez Boga.
 Treh reči se človek ne sme braniti: dela,

V vojski smo

Za svete pravice svoje in pravice drugih narodov. Tirani so nam naprtli vojsko, zato je upravičena. Križarska vojska je, ker je evangelij križa ljubezen do sočloveka, najbo katerekoli narodnosti. To ljubezen spravljajo diktatorji iz sveta, za svoboščine, ki nam jih je Bog sam dal, se bomo borili. Zato mora vsak ameriški Slovenec stopiti v vrsto z drugimi narodnostmi Amerike, da vendar enkrat priborimo vsemu svetu mir in lepšo bratsko složnost.

Proglas Ameriških škofov

Vsi škofje so izjavili predsedniku udanost v imenu svojih vernikov in dali na razpolago svojo imovino in osobje v službo domovini, ki je bila napadena in je ogrožena z ostalim svetom, ki ni nemški, laški in japonski. Povdarjajo vsi škofje, drug za drugim, da smo kot katoličani dolžni biti patrijotje, dasi nočemo biti sebični nacionalc. Vsak ima pravico do prostorčka, ki mu ga je Bog pod solncem dal, za ta prostorček gremo v boj, če sebi izborimo zmago, bomo priborili tudi drugim naro-

dom, zlasti manjšim, ki so padli pod bajonetom nacijske soldateske, pravico življenja in krščanskega sožitja v družini narodov.

Interesantno

Takoj, ko je napovedala Hrvatska vojno Ameriki, so naši ljubeznivi bratci Hrvatitči skrili svoj grebenček. Podražil sem tega ali onega "osvobojenega" Hrvata, pa ti nočejo biti več Hrvatje. Sram jih je. Povdarjajo sedaj, da so "Jugoslovani". S tem priznavajo, da je pravica le na strani Jugoslavije, ne pa na strani "Nezavisne Hrvatske", ki je le plačanka "trinoga s podnosnikom".

Rekord

15 milijonov komadov verskih knjižic je razposlal Rev. Richard Felix, benediktinec v Conception, Mo. v pretečenem letu. Od teh je bilo poslanih 75 tisoč na mesec vojakom in vojnim kuratom. Med temi knjižicami je najbolj znan pamflet z naslovom "Zakaj?" Vprašanja in odgovori o veri. Te knjižice so prinesle lepo žetev: po enega izpreobrnjenca na dan.

Ameriška obletnica

150. leto smo obhajali v mesecu decembru, odkar so predhodniki naši spisali "Spomenico pravic" (Bill of Rights), pravila o svoboščinah ameriških državljanov. V današnjih dneh toliko bolj občutimo pomen te spomenice. Po vsem svetu se oglašajo petelini, ki se postavljajo po plotovih in kikirikajo o svojih, ne vemo od katerega boga danih pravicah, da lahko vladajo svoje in tujerodne ljudi po mili volji. Upamo in prosimo Boga, da bi kaj kmalu taka spomenica bila zapisana za ves svet, da bi jo ljudje tudi držali in se po njej ravnali v vseh ozirih.

Da se ne bo več zgodilo,

kar se dogaja še celo po katoliških cerkvah. Nekje na jugu sem v cerkvi Srca Jezusovega opazil v eni zadnjih klopi napis "Rezervirano za črnice". Na moški strani sem sedel v klop poleg španca z veliko pahljačo v roki in ogromnim policijskim psom ob strani. Preveč mi je pes nagajal, pa sem se preselil na žensko stran in zašel v klop z napisom o črnih. Ljudje so se kar ozirali, da sem se mogel ponižati med črnopolte, pa še človek z obrnjenim ovrtnikom. Sramota.

Ne bo držalo, dokler . . .

Ne bo držalo, dokler ne bomo Jezusa spravili v naše državne zbornice, šole, urade, domove. Čikaška Tribuna je nedavno imela posrečeno sliko na naslovni strani. Slika je kazala Belo Hišo, v katero so drli razni kralji in kraljice sveta s kronami na glavi. Ob stebrišču v kotu je pa stal Nazarečan s trnjem na glavi. Ni si upal med druge kralje, ker ni bil povabljen.

Brozga po svetu,

kako si jo moreš drugače razlagati, kakor da so se vsi hudiči sprli med seboj in se sedaj tepo za nadvlado nad srci raznih dežel in vsega človeštva. Neverjetno v kakšno zagato smo zabredli. Kdor prej ni verjel v satana

Pazite za civilne svoboščine tujerodcev

Generalni pravdnik zagotavlja varovanje ljudskih pravic za časa vojne, obenem pa preti z strogim postopanjem proti vsakemu nelojalnemu počenjanju.

V jasni izjavi o ravnanju justičnega departamenta je generalni pravdnik (Attorney General) zagotovil Amerikance inozemskega rojstva, da se bodo ustavne svoboščine skrbno varovale, da bo pa potrebno strogo postopati proti poedincem, ki bi skušali duševno razoroževati ameriški narod s svojim upornim delovanjem.

Biddle je govoril v Detroitu pred ameriško slovansko konferenco ob isti uri, ko so japonske bombe padale na pacifično posest Združenih držav. Rekel je zastopnikom milijonov Čehov, Poljakov, Rusov, Jugoslovancev in Ukrajincev, da bo justična oblast sicer lovila zgagarje, ali ščitila druge proti zatiranju in zapostavljanju.

Generalni pravdnik je povdral, da sta najmogočnejše orožje proti totalitarnemu nasilju narodna sloga in združena volja vseh demokratičnih narodov. Opozoril je, da nevarnost napada z orožjem ni večjega pomena kot nevarnost duševnega razoroževanja, ki spravlja ljudi v brezbriznost in pomanjkanje čustvenega ravnotežja.

"Ta nevarnost ni široko razširjena," trdil je. "Predprave svobodnih državljanov uživajo dandanes boljše zaščito v tej naši deželi, kot jo morejo uživati kjerkoli drugje na tem od vojne razoranem svetu. Vendarle, ono duševno razoroževanje, o katerem govorim, nam preti vsak čas, kadar kdo ogroža ustavne pravice poedincev ali manjšinskih skupin. Vsak pregrešek proti demokraciji, storjen znotraj dežele, pomenja pomoč in vzpodbudo za sovražnika demokracije izven dežele. Zatorej pazite."

in njegovo moč, mora sedaj priznati, zadnja desetletja so jasen dokaz, da so hudiči, kako bi mogel biti človek sposoben za grozodejstva, ki jih doprinašajo . . . ?

Več svetnikov

V enem nagovorov, ki jih je imel sveti Oče po svojih duhovnih vajah, na advokate je dejal: "kar bo rabil svet odslej najbolj, so svetniki, več svetnikov rabimo, ki bodo spoštovali pravice Boga in bližnjega, pa manj politikov in državnikov, ki samo tolikokrat sebe vidijo in svojo korist."

Nacijalizem največja sebičnost

Kolikokrat je bil že obsojen po sv. Očetu, preklet od vsega sveta, zlasti v zadnjih treh letih. Če hoče svet obstati, bo moral tej pošasti najprej porezati peruti. Vsak narod svoj žakelj drži in hoče le svojo malho polno. Pa je vse človeštvo ena sama družina z Očetom v nebesih. Mi vsi smo si bratje, pa naj ima eden teh bratov ruski obraz, ali francoske oči, nemške brke ali ameriški nos, srce morajo imeti vsi eno in isto, spoštljivosti in ljubezni polno do so-človeka. Ali ni tudi v idejalu "pan-slavizma" skrit tisti sebični grozodej, ki v imenu svoje slovanske rase pridiguje polom soseda pangermana, panitalijana, panfrancoza, ali pa panaglosaksonca, če hočete, itd. Ni se še razkadi-

la sopara krvi, ki jo je razlila po bojnih poljanah taka "pan-spaka", pa se že oglašamo s panslavizmom, ki nam jo obeta zmagujoča Rusija. Narodni ponos je sveta stvar, kadar se pa tak ponos izmaliči v prenapeti nacionalizmu, te bo pa tak ponos po nosu vsekali z maščevalnostjo in samogoltnostjo, človekomorom in požigom sosedovega grunta.

Naš človek se jezi

V Amerikanskem Slovenstvu se je razjezil Andrej Tomec nad potujčevavci slovenskega rodu. Čudno, da mu moram tudi jaz odgovoriti (pardon: saj mu še noben drug odgovoril ni, ali menda zato, ker se več ne spleča?) odgovoriti jaz, ki sem se tudi pred leti jezil nad potujčevavci rodu... Danes sem ozdravljen, ker sem v 17 letih ameriškega življenja med svojim rodnom spoznal, da so samo starši krivi, da otroci ne znajo več slovensko govoriti. Torej le roko na srce z velikim "Mea culpa". Ko je župnik prišel pred cerkveni odbor z vprašanjem, če bi se dal slovenski abecednik natisniti, so ljudje dejali: čemu denar tratiti, kdo bo poravnal? Komu bo dobro? Ko je pridigal ljudem: hodite k slovenski službi božji, ljudje so prišli k otroški maši in k angleški službi božji... Ko je naročaval faranom, držite se svoje slovenske cerkve, drugam so hodili k maši... Sedaj pa jok in stok. Le preta-

kajmo solze ob grobu. Solze ne bodo priklicale mrtveca na dan, so pa dobre tolažnice v uri bridkosti, ko misliš na pokojnega in vsa dobra dela, ki bi mu jih lahko za časa njegovega življenja privoščil. Zopet dokaz, da je resničen pregovor: mater spoznaš, ko jo zgubiš...

Sicer pa ni tako hudo

Naj bo v cerkvi, kamor spada pisec Andrej, naj bo v katerikoli drugi bivši slovenski cerkvi: postreženi so naši ljudje, v kolikor se da postreči. Slovenski ljudje izumirajo, toda ne morejo reči, da brez slovenskega spovednika. Toliko pa še naši mlajši duhovniki vedno lahko po slovensko besedičijo... Ne moremo pa zahtevati, da bi v fari, kjer je večina že tujerodnih in angleško govorečih mlajših naših ljudi, samo slovensko pridigali. Kaj smo cerkve postavljali slovenskemu imenu, ali božjemu imenu? In dokler se po cerkvah o božjem imenu govori, ne bo jezen — Bog. Cerkev, tudi od Slovencev postavljena, je zato tukaj, da božjo besedo oznanja. Slovenski očetje, slovenske matere so dale vajeti mlajšim, počemu sedaj solze in jeremijade?

Gobe po dežju

Kakor gobe po dežju, tako rastejo sedaj razne prerokbe. Tukaj bo sovražnika konec, tam ga bo konec. Ta je tako povedal, oni sveti člo-

vek je tako prerokoval. Dobro so za tolažbo v hudi uri. Vojske so bile in vojske bodo, dokler se človeštvo ne bo k Bogu povrnilo. Vsem prerokbam majhnih ljudi verujemo, samo v Velikega Boga-Človeka ne verujemo, v Kristusa, ki je dejal: Jaz sem pot, resnica in življenje, kdor bo izpolnjeval voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, temu bom dal mir, ki ga svet ne more dati...

Dne 20. nov. 1941 je izdihnil svojo dušo naš sobrat Rev. Anzelm Murn, O.F.M. v bolnišnici bratov Kamilijancev v Milwaukee, Wis. Pokojnik je bil eden prvih frančiškancev, ki je prišel semkaj v Ameriko misijonarit in pomagat v dušnem pastirstvu naših izseljencev. Rojen je bil 29. avg. 1875 v Toplicah pri Novem mestu. Študiral je gimnazijo v Ljubljani, kjer je bil kolega našim pisateljem Ivanu Cankarju, Aleksandru Murnu in Dragotinu

Keteju. Mnogokdaj je o njih pripovedoval in se tudi postavljaj, da se je sam literarno udeleževal. Po dovršeni gimnaziji se je odločil za frančiškanski red in je postal duhovnik 22. dec. l. 1900. Njegova prva namestitev je bila župnijska šola v Nazaretu pri Mozirju, v Sav. dolini, tukaj se je z vso vmeno vrgel na organiziranje kmetiškega ljudstva in je vneto deloval po smernicah, ki jih je dajal tedanji mladi narodni delavec Anton Korošec. Pri tem svojem delu je prišel navzkriž z liberalnim, svobodomiselnim učiteljstvom, ki je tedaj prešerno začelo dvigati glavo, v političnem sporu z njimi je potegnil Father Anzelm "ta kratko", ker je bil preodkrit, da bi štedil z besedami, kadar je šlo za katoliške principe novega poduhovljenega gibanja. Pred sodnijsko obsodbo radi "žaljenja časti" je moral v Ameriko, kjer se mu je odprlo novo polje duhovnega dela. V Ameriki je našel stan z sobraty frančiškani na drugi cesti, pri znanem Rev. Fr. Nageleisenu, odkoder je hodil na domače misijone po vseh tedaj znanih slovenskih naselbinah; obenem je pridno delal med Hrvati, Slovaki in Slovenci po Greater New Yorku. Bil je poslan kot župnik organizator na Bethlehemsko faro, kjer je sezidal lepo novo cerkev in uredil prekmursko župnijo. Še danes se ga farani, kar jih je ostalo pri življenju, z veseljem spominjajo. Odtod je bil poslan v Clifton med Slovake, kjer je zopet postavil

Kakor je čitateljem lista "Ave Maria" znano že iz drugih listov, se je avgusta meseca vrnil v Ameriko Rev. Kazimir Zakrajšek. Bil je edini Slovenec, ki je mogel oditi iz Slovenije potem, ko je država Jugoslavija razpadla in so Slovenijo zasedli Nemci, Italijani in Madžari. Prinesel je iz domovine zanesljiva in resnična poročila o neizmernem trpljenju slovenskega naroda doma v sužnosti svojih sovražnikov, zlasti Nemcev, ki so zasedli tri četrtine Slovenije. Ta poročila je tudi list Ave Maria že prinesel. Prinesel je pa ameriškim Slovencem tudi nujno prošnjo slovenskega naroda za pomoč in sicer takoj, ker mu preti strašna lakota in pomanjkanje. Ustanovil se je že poseben pomožni odbor "Sekcija slovenskih župnij" pod pokroviteljstvom ameriškega škofovskega relifa, ki je dal že \$40,000.00 Sloveniji v pomoč. Svota je bila že razdeljena v Ljubljani in Mariboru. Ker je pa med trpečimi rojaki tudi slovensko duhovščino zadela zelo trpka usoda stradanja in trpljenja, se pa za nje zbirajo podpore v obliki sv. maš, katere ta sekcija zbira in sproti pošilja v Ljubljano.

hišo božjo, v zvezi s cerkvijo tudi šolo. Tudi tukaj si je pridobil srca svojih faranov. Ko je dogradil šolo in cerkev, je šel v domovino na oddih, odkoder se pa ni vrnil v Clifton, temveč v Chicago k sv. Štefanu. Tukaj je bil celih pet let, ko je resno obolel in zopet moral v domovino se zdraviti. Komaj je ozdravil, je bil določen za predstojnika frančiškanskih hiš v Ameriki in kot tak je tudi v službi duhovnega pastirja deloval med rojaki v Detroitu, La Salle, So. Chicago, Willardu in New Yorku. Bil je prvi, ki je začel finančno akcijo za zidavo novega samostana v Lemontu. Ker je imel lepe gospodarske talente, se mu je akcija posrečila, da je njegov naslednik p. Benedikt toliko lažje nadaljeval in resno pričel z gradnjo samostana. Zadnja leta svojega življenja je prebil v Willardu, kjer je vedno bolehal za srčno napako, kateri je nazadnje tudi podlegel.

Father Anzelm je bil blaga duša, priljubljen pri sobratih in faranih, kjerkoli je deloval. Dasi je bil slabega zdravlja, je rad storil vse, kar je mogel za prosopek katoliškega življenja. Blag mu bo di spomin naš.

Pokopali so ga iz cerkve sv. Štefana na pokopališče oo. frančiškanov v Lemontu. Obilna udeležba duhovnikov ob pogrebu, pa tudi udeležba faranov je pokazala, da je bil vsem pri srcu. Bog mu bodi obilni plačnik. Spominjajmo se ga v molitvi.

DAROVI SV. TREH KALJEV

OD daleč je prišla nekega dne na Jožefov dom Elizabeta, žena modrega duhovna Zaharije, ki je bila teta Mariji. Po večerji sta se ženski dolgo

pogovarjali, Jožef je opravljal svoje delo, z njima pa je bedel tudi otrok in se veselo igral mnogo dalje kot ponavadi. Pred polnočjo pa je ob prvem petelinjem klicu Marija naročila otroku, naj gre v posteljo, ker je že pozno.

Petleten je bil tedaj otrok, zelo živ in razumen.

Na materino besedo si je slekel suknjico, zlezel je v čisto posteljo in se v sladkem drgetu skrčil, ko je potegnil nase slabotno odejo. Elizabeta pa je šla k njemu, sedla k postelji in ga smehlja se zrla ter mu pripovedovala o Janezu, svojem sinu. Ko je mati pospravilo mizo, se je tudi sklonila nad posteljo, da bi popravila vzglavje pod otrokom. Jožef pa se je v kotu vzravnal nad svojim delom in visoko nad njegovo glavo dvignil brlečo lučko in jih je s ponižnim, srečnim občudovanjem nekaj hipov opazoval. Tedaj je otrok sedel, se razigrano zasmel proti plamenu luči, kakor imajo otroci navado, loviti z vekami igro trepetajoče luči. Nenadoma je pritegnil materino glavo k svojemu ličecu in ji zašepetal v uho:

— Pripoveduj še ti.

— Pozno je, — se je protivila mati, toda otrok je spoznal v njenem glasu, da prošnje ne bodo zaman.

— Samo eno pripoveduj, nato bom zaspal.

Marija se je ozrla na Elizabeto.

— O čem pa naj pripovedujem?

— Pripoveduj o treh kraljih.

Lučka je plapolala že na robu stružnice in očetova senca se je na široko raztezala po steni. Marija si je snela robec z glave in zresnjeno vprašala otroka:

— Zakaj hočeš, da bi to pripovedovala?

— Ker je to najlepše, — je odgovoril otrok s povešenimi očmi.

S sladko nestrpnostjo je hotel pospešiti pripovedovanje in je tudi določil, v kakem redu naj se vrsti.

— Najprej boš povedala, kako se je napotil k nam kralj, ki je prinesel zlato, nato boš pripovedovala o kralju s kadilom, nato pa o tistem črnem kralju, ki mi je prinesel balzam.

Zunaj je divjala nemirna, vlažna noč in v takem času je v toplih domovih mirnih ljudi sladka povest vsakomur všeč.

Otrok se je srečen umikal, ko se je mati usedla k njemu na posteljo. Marija pa mu je položila roko na glavo in povedala povest treh kraljev tako, kot jo je druge kratke pripovedovala.

“Na svetu so živeli trije mogočni kralji;

eden tam, kjer sonce zahaja, drugi na vzhodu in tretji daleč na jugu, kjer imajo ljudje črne obraze.

Tedaj si se rodil ti, toda daleč od tod, med takimi ljudmi, ki nas niso poznali ter nas niso sprejeli v svoje domove. Stanovali smo v slabem hlevu, zunaj na robu mesta, toda dobri Bog je prižgal nad nami veliko svetlo zvezdo, ki je vodila tudi od daleč zelo mnogo ljudi k nam.

Zvezda je imela tak sij, da so ga v daljavi opazili tudi trije mogočni kralji, eden od tod, drugi od tam, in vsi trije so rekli: Napotimo se in ponesimo darove tja, kjer se blešči ta zvezda.

Napotili so se vsi trije. Eden z zapada, drugi z vzhoda in tretji od juga, vsi trije v smeri zvezde, ki je sijala nad njimi.

Vzhodni kralj si je rekel, ko se je napotil: Zakaj bi se obtežil doma? Mnogo davkoplačevalcev imam, spotoma se bom ustavil pred vsako hišo in ne bom odnehal, dokler mi ne da zlatnika, da me bo vredno moje darilo, ki ga hočem prinesiti. Šel bom s konjem in z dvema osličema; na konju bom jahal, na osla pa bom naložil težko darilo.

Tako je tudi storil. Napotil se je, sam na konju, poleg njega pa osleta. Spotoma se je ustavil v vsaki hiši in terjal na račun zaostalega davka zlatnik. Osla sta prišla z dvema zlatima bremenoma k nam in kralj je vse sipal pred nas ter se je srečen hvalil, kako težko je zbral dragoceno in veliko darilo.

Drugi veliki kralj je tudi videl svetlobo zvezde na vzhodu, a njega je vodila druga misel. Na pot je vzel vrečo kadila in obljubil je, da se bo ustavil pri vsakem svetišču in bo daroval bogu svetišča, da bi blagoslovil tebe.

Mimo sto in sto cerkva je popotoval in povsod je zažgal ogenj na oltarju. Toda ko je dvignil roko s kadilom nad oltar, se je žerjavica nenadoma izpremenila v hladno pepel. In kipi bogov nad žrtveniki so se povsod sesuli v prah. In mogočni kralj ti je prinesel tisto kadilo, ki ga maliki niso upali sprejeti od njega.

Tretji kralj se je napotil k tebi od juga.

Bil je modrec črnega obraza, toda pobožne duše. Na oslico je položil veliko posodo, polno čudovite mire.

— Najstrašnejše na svetu je trpljenje slabotnega človeka, — je dejal svojemu služabniku, ko se je podal na pot. — Toda tu imam čudovito zmes balzama, ki so jo pripravili moji učenjaki, in ta ozdravi vsako bolečo rano. Vlil sem jo v posodo in ponesem ga otroku, da ne bo mučila dolga bolezen ne njega ne njegovih.

Popotoval je skozi države in po poti je povsod srečaval ljudi, ki jim je zloba ali bolezen zadala hude rane. Njegovo dobro srce ni moglo gledati trpljenja in v sleherni bolečo rano je kanil od čudovite mirine zmesi. Ko je prispel sem, mu je od dragocene mire ostalo samo za škatico in kralj je obžaloval, da je ostalo razdelil med potjo. To je povest o treh kraljih."

In ko je Marija tiho dokončala svoje besede, je otrok utonil v globoko spanje. Tedaj se je Elizabeta obrnila k Mariji in ji dejala:

— Glej, zdaj se spomnim, da te nisem še nikoli vprašala, kaj je bilo z darili.

Marija pa je pobožala obraz spečega otroka in odvrnila:

— Zlato zapadnega kralja sem skrila v posteljo, da ga ne bi opazili tuji ljudje in nas zaradi njega napadli. Toda naslednji dan je postal otrokov obraz kot ogenj, telo mu je gorelo v vročici in tako grozno je zrl na naju, kot da bi naju ne poznal. Podnevi in ponoči je le stokal, dokler darila nismo vzeli iz postelje in ga razdelili med siromake. Kadilo pa smo pred veliko nočjo poslali v Jeruzalem svetišču.

— In balzam? — je vprašala Elizabeta.

Marijo je prevzela žalost in tiho je dejala:

— Tega sem shranila.

— Za koga ga hraniš?

— Zanj.

Z glavo je pokazala na spečega otroka in zamišljeno tiho dodala, kot bi le sebi razlagala misel blodečo v dalji.

— Črni kralj je dejal, da balzam ozdravi vsako rano. Hranila sem ga v skrinji in ga nikomur nisem pokazala. Pa je nekoč pozno zvečer prišel k nam strgan, krvaveč

človek. Razbojnik so ga napadli v hribih in z ramena mu je kapljala kri. Otrok tedaj še ni hodil. Sedel je na kupu ostružkov na prtu in se je sam s seboj igral. Ko je zagledal med vrati krvavečega človeka, je sam vstal in odkobacal v kot k skrinji. Od tam se je ozrl na krvavečega človeka in dejal: Boli! In dvignil je skrinjin pokrov, vzel iz nje škatlo in rekel: Dajte njemu! Nato pa je smeje se ves srečen stekel k tujcu in ga objel, kot bi nam bil drag znanec. Mi pa smo ga namazali in mu obvezali rane in tujec je naslednji dan že skoro docela ozdravljen odšel od nas.

Tu je prenehala Marija, otrokova mati, in zamišljeno je zrla predse, ker ni pozabila v svojem srcu niti trenutka tistega večera. Nato se je spet obrnila k Elizabeti in tiho še dodala:

— Tista pot od ostružkov do skrinje je bila njegova prva pot in tista beseda, da boli, je bila njegova prva beseda. In trpeči, krvaveči človek je bil prvi tujec, ki ga je objel in pobožal.

In ko je Marija to razlagala v žalostni sreči svojega materinskega srca, se je speči otrok nasmehnil in zjasnil se mu je obraz kot tistemu, kdor ima sladke sanje.

OBOBUŽAJOČI SVET

SPET in spet pozabljam, da zdaj ves svet vsak dan malo obuboža. To je neizprosno, kruto in jasno. Pojemanje je večje ko dviganje. Mi vsi skupaj, poedini narodi in vsa velika skupnost vseh narodov, mi vsi postajamo bolj in bolj ubogi. Nihče se temu ne more izogniti, ne posameznik, tudi vojni dobičkar ne, če je še kje kakšen, ne more temu uteči. Za vse se je žrelo odprlo in mi vsi polzimo v njegovo globino.

Uboštvo je večkrat dobiček, bogastvo

je večidel nevarnost. In tako bi utegnili duhovito o tem besedičiti, da človeštvo doživlja zdaj velikansko ozdravljenje. In slednjič, celo po sodbi, ki jo bodo nemara že čez 50 let izrekli o naši sedanjosti, bo tudi res tako. To je le odsev upanja, ki nam ga ta sedanja mračnost še pusti. Ne naši otroci, a naši vnuki bodo nekoč vse to tako videli. A ko se bo stara zgradba, čeprav je bila že tako poškodovana, zrušila med prasketajočimi plameni, se jih bo le malo radovalo ob lepoti nove zgradbe. Zakaj, na staro nismo le navajeni, saj je navada najfinjša in najmočnejša vez človeka, marveč nam je navada tudi pri srcu in tudi v preživetih prostorih more človek dobro bivati. Zatorej je naša duša vsa žalostna in velika zaskrbljenost hoče marsikoga zagrniti s svojim sivim pajčolanom. Kaj bo?

Zaskrbljenost spričo bodočnosti pa ni vredna človeškega dostojanstva. Treba se je je, čim se hoče približati, odločno otresti, kakor je tudi najboljše, če si človek brž izpere znoj po kakem velikem naporu. Človek je zmeraj pripravljen za kako dejanje. Delo je tolažba in osvobojenje. Delo pomaga in delo ozdravlja. Delo te po notranje osvobodi in te po zunanje sprosti.

Pravi človek ne pusti, da ga nadloge in težave prehitijo. Karkoli je primoran storiti, temu odkrhne bodico primoranosti, s tem, da si tisto osvoji, kakor da bi se bil sam odločil to storiti. Hribolazec naleti na kako nepremagljivo oviro. Ne moč, ne vaja, ne umetnost in ne žilavost, niti zagrizena jeza mu ne pomagajo dalje. Mora in mora nizzdol. Mora? Nikakor, za hip počaka, v duhu preudari vse možnosti in nemožnosti in nato pravi: "Vrnil se bom." Ker je primoran storiti, to stori iz lastnega nagi-

ba. Ker sam to hoče, se radostno vrne.

To je položaj našega ljudstva. Preiti mora iz svojega uživanja v nižave večje preprostosti. Človeku ni dobro, če mu je preveč dobro. Tudi ljudstvu to ni v prid. Tak narod postane lahkomišeln, brezmišeln in brezsrčen. Sreča razpo-tegne ljudi vsaksebi v samoljubje. Stiska in skrb družita ljudi. Sreča razko-sava, nesreča spaja. Ljudstvo, ki se mu vezi rahljajo, je ogroženo. Zmeraj je dobiti še ljudi, ki zapazijo ogenj šele ta-krat, ko se že v prste spečejo.

Že zdavnaj pa so si moški, ki imajo kaj preudarnosti, pridobili največje spoštovanje spričo vsega, kar ženske zmorejo. Ženske so zdaj bolj občutljive, so bolj neposredno prizadete po gos-podarskih stiskah kot moški. Ženske imajo finejše uho in pač tudi sprejem-ljivejše srce za vse, čemur se pravi bodo-ča stiska. Ženske so se strnile in glo-bokega pomena je to, da so v pomoč do-movini. Pomoč, to pomeni, da sta zme-raj po dva skupaj, da jih je skupaj več. Po eden je v stiski, po eden se daritveno sklanja, veže, vzpodbuja, je zmeraj pri-čujoč za pomoč. Tega smo potrebni, da se zberemo skupaj in prihajamo drug k drugemu. Če bi se pri nas res-nično pobrigal ta za onega, če bi vsakdo prihranil kako stvar, recimo premog, ali milo, ali bodi karkoli; če bi štedil, šte-dil, ker bi s tem dalj časa mogla vztra-jati narodna celota s svojo zalogo; če bi tisti, ki stanujejo drug poleg drugega, postali spet sosedje, ki poznajo, ki po-zdravljajo drug drugega, ki vedo drug za drugega, ki se zavzemajo drug za drugega; če bi se vsi malce pomaknili skupaj, kakor rudarji, ko se bliža ne-vihta: potem imamo veliko bodočnost pred vrati: To je tisti čas, ko drug dru-

gega spet najdemo; tisti čas, ko je sle-hernik sam zase pomemben, ker živi na svetu tudi za druge. Saj je najbolj sre-čen tisti človek, ki nosi v svoji duši naj-več misli za druge s seboj.

Neka bogatinka je začela tako, da si je zjutraj odrekla topli jutranji kopeli. Umiva se z mrzlo vodo. Zaradi tega bo bolj zdrava, se bo lažje privadila hladnejšim dnevom in lahko si bo rekla, da ni po nepotrebnem zapravila nekaj zase, kar je drugim neobhodno potreb-no. Neka premožna hiša se je začela bolj preprosto prehranjevati. Družina ne bo le zato bolj zdrava, ampak bo utegnila reči drugim, ki se pritožujejo (saj se človek pritožuje večidel samo zaradi stvari, ki jih je moči pogrešati), naj si odrečejo to in ono, da ona tega že zdavnaj več ne uporablja, pa ji je zato še lepše.

Sleherni od nas je poklican, da živi tako, da lahko vsi tako živijo. Potem bo že šlo. Potem bo vzkalila pri nas nova lepota, lepota preprostega življe-nja. Potem se bomo pomanjkanju ro-gali. Zakaj, če je ves narod voljan in se hkrati pravočasno vadi varčevanja, potem ni nobenega takega pomanjka-nja, ki bi ga ne bilo mogoče prenašati. Človek, ki vzame samega sebe v roke, je zmeraj močnejši kot njegova usoda. Narod, ki živi v obubožajočem svetu preprosto, strogo in nezahtevno glede zunanjih stvari, ker je tudi nezahteven v duhovnih potrebah, tako da se ne da vpreči v jarem zunanjih potreb, tak na-rod postane v obubožajočem svetu bo-gatejši narod. Če pa na ta način izzove obubožanje — bogastvo, potem postane doba stiske — blagoslovljena doba. Vse to pa je v naših rokah, v rokah našega hotenja in udejstvovanja.

DRUŽINA

DAN se je nagnil. Vozove so spravili v kolnico, živina je v hlevu plegla in družina je v hiši po večerjala. Stari oča je vzel iz kota rožni venec in sedel za ognjišče. Njemu nasproti na ognjišču sloni mladi gospodar. Na desnici stoji prvorojenec, na levi pa nevesta: mlada mati z dvema otrokoma. Mirno in prijazno gori ogenj na kamenitem ognjišču. Utrujeni rezki glasovi starejših se spajajo z nežnozvočnimi glasovi mlajših v mogočno molitev. Nad vsemi nevidno plava nebeški angel in nosi njih prošnje pred Njega, ki je sam dejal: "Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, sem jaz sredi njih."

O stara prelepa slovenska navada, o prisrčni družinski obred, — koliko blagoslova si že priklicala na naše hiše in domove, družinska molitev! Molitev ponižnih, v sveti ljubezni združenih src, ki jih ni zastrupila domišljava, navidezna učenost! V mnogih hišah je družinska molitev utihnila. Zato usiha božji blagoslov, zato gine prisrčna, iz globoke boguvsdanosti izvirajoča ljubezen v družinah. Mladi naši fantje in zorna dekleta, že zdaj sklenite, da boste v svojih družinah, ko jih boste imeli, vsak večer skupno molili. Tiha sreča bo spremljala vašo družino.

Cel paradiž vstane človeku pred oči, ko izgovori besedo družina. Natančno se spominja materinega opomina, s katerim je mirila otroke: "Tiho, otročiči, ata je truden! Po prstih hodite, da se mali bratec ne zbudi!" Prav dobro mu je še v spominu dogodek, ko je bila ma-

ti bolna, ko so sestro položili na belo posteljo med sveče, ko so očeta zabili v črno trugo in mater odnesli iz hiše. Vsak praznik, pa naj bo že božični ob jaselcah, velikonočni ob piruhih ali farni ob štrukljih, mu obnavlja spomin na domače, ki so tisti dan z njim skupaj praznovali pod domačo streho.

Cela vrsta veselih in žalostnih dogodkov iz otroških let, blagoslova in prokletstva polnih trenutkov iz mladostnih dni — skratka: celo nebo ali celi pekel mu stopi pred oči, ko izgovori besedo družina. Uspehi in prevare, slovesi in vrnitve, prepiri in sprave, rojstva in smrti — vse mu govori o tem, kar je prišlo bodisi po njegovih željah ali pa čisto drugače, kot je sanjal in upal.

'KAJ JE TOREJ S PLESOM?'

TO vprašanje, ki stoji nad tem spisom, je postavil v Amerikanskem Slovcu naš dobri Andrej Tomec, nekje v svojem času primernem spisu: Med propadom in rešitvijo. Ravnotam čitam tudi naslednje vrstice:

"Glede tega pa vlada med nami že res občudovanja vredna brezbriznost, ko se mnogi puste v popolni nejasnosti, ko si ne morejo razložiti, kako je to, da ples tu v Ameriki služi v pomoč cerkvi, medtem ko je ples v stari domovini tako slabo zapisan, ko ga ima cerkev, duhovnik, katoliški vzgojitelj in pisatelj za nekaj naravnost pogubnega in nemoralnega, posebno za mladino nevarnega in bližnja priložnost za greh."

Dajmo se tedaj tudi mi vprašati: Kaj je torej s plesom?

Skušajmo odgovoriti kar mogoče na kratko, zakaj če bi se hoteli spuščati do dna tega vprašanja, bi v celi tej številki lista Ave Maria ne brali drugega ko o plesu . . .

Ples SAM NA SEBI je neko ritmično — gibanje telesa, veselo rajanje, ki je izraz poskočne človekove narave in se lahko razvije do vika prave umetnosti. Po zadnji veliki noči sem kazal po raznih kanadskih naselbinah takozvane "belokranjske ples" — Mr. Grdina mi je bil posodil tisto lepo živo sliko — in smo jo povsod gledali z velikim užitkom in zanimanjem.

TAK ples tudi v stari domovini ni bil nikoli obsojen. Nasprotno, še priporočali so ga in naravnost gojili. TAK ples je narodna umetnost in obenem lepa, poštena in narodna ZABAVA.

Ljudje plešejo širom sveta bolj radi ZABAVE nego radi umetnosti. Ni treba misliti, da so samo razni KOLO plesi primerna in poštena zabava. So še druge vrste plesi, ki so primerna zabava in se jim ne more nič slabega očitati.

Kakor hitro pa neka stvar postane bolj ZABAVA ko kaj drugega, že nastaja nevarnost, da se utegne izprevreči v — slabo. Ko ljudje mislijo na to, kako se bodo zabavali in razveseljevali, zelo radi pozabljajo na to, da je treba pri zabavi poskrbeti za PRAVO MERO, za PRAVI ČAS, za PRIMEREN KRAJ, in misliti na vsakovrstne OKOLIŠČINE.

Kolikor smo mogli razvideti iz prej omenjene slike, je bilo za vse to jako dobro poskrbljeno pri tistih belokranjskih plesih. Če bi bilo istotako dobro preskrbljeno za vse to pri VSEH plesih vsega sveta, bi se Cerkev ne bila nikdar

oglasila zoper kak ples, duhovniki bi nikdar zoper ples ne pridigali, vzgojitelji bi nikdar zoper ples ne pisali.

Žal, ples se je deloma že v davnih časih izprevrgel v vse kaj drugega. Ljudje niso iskali v njem umetnosti, niti niso iskali v plesu POŠTENE zabave, začeli so v njem iskati ustrežanja raznim STRASTEM. Zato so se plesi vršili in se še v veliki meri vrše v takih OKOLIŠČINAH, ki nikakor niso priporočljive, zato tudi ples sam v takih OKOLIŠČINAH ne more biti več priporočljiv. Nasprotno, TAK ples mora postati PREPOVEDAN.

Kadar duhovniki in vzgojitelji uvidijo, da se plesi vršijo v TAKIH OKOLIŠČINAH, stoji pred njimi dvojna naloga. PRVA je ta, da skušajo ples, ki SAM NA SEBI ni nič slabega, spraviti v prave meje. Z drugo besedo, spraviti ga v PRAVE OKOLIŠČINE. Če imajo možnost, da to izvrše, so svojo nalogo dobro napravili in imajo lahko mirno vest.

Ako pa glede tega nimajo moči, je stopila prednje DRUGA naloga. In ta je: Zoper TAK ples svariti, razlagati njegovo pogubnost, poskusiti vse z besedo, zgledom in dejanjem, da udeležbo pri plesih vsaj omejujejo, če že vsega skupaj ustaviti ne morejo.

V tistih časih, ki jih ima Andrej Tomec v mislih glede starega kraja, so ljudje največ plesali po gostilnah. Plesali so v tesnih, zakajenih, z vinskimi duhovi napolnjenih prostorih. Plesali so po cele popoldneve in večere in pozno v noč. Ob slabi "muziki", še slabši razsvetljavi, brez nadzorstva glede mladih ljudi, vsakemu klafaču, ponočnjaku, pretepaču . . . so bila odprta vrata, samo da je imel kaj pod palcem za — pijačo . . .

Zoper TAKE plese je moral vsak pameten človek svariti mlado in staro. In to ne samo s stališča moralnosti, nič manj s stališča narodnega zdravja in narodne PAMETI.

Duhovniki in vzgojitelji so dobro uvideli, da se poprej omenjene PRVE naloge v tem slučaju ni bilo mogoče lotiti. Z drugo besedo: ZBOLJŠATI te vrste plesanja ni bilo mogoče. Gostilna je gostilna. Pusti jo, kakoršna je, ali jo pa — odpravi! Dokler pa nimaš izgleda, da jo boš mogel odpraviti, ti ostane samo še — svariti pred njo.

In tako je stala pred duhovniki in vzgojitelji DRUGA naloga. Te naloge so se dobro zavedali in so jo po najboljši volji skušali izvršiti. Svarili so in slikali nevarnost TAKIH plesov včasih v kolikor mogoče pisanih barvah. Tudi so začeli kovati postave in paragrafe zoper TAKE plese. S temi postavami so pač mogli doseči le tiste ljudi, ki so jih hoteli ubogati. Da se omejim na zgled, ki ga navaja Andrej Tomec — ubogale so rade članice Marijine Družbe (pa tudi ne vse).

Da so svarili in delali postave vsaj sprva le zoper TAKE (in podobne) plese, je dokaz to, da so tudi članice Marijine Družbe smele (vsaj večinoma) plesati brez graje na raznih svatovščinah in podobno. Zakaj pa takrat? Zato, ker na svatovščinah (te navajam samo za primer, bile so pa še drugačne prilike, ko je smela članica Marijine Družbe brez graje plesati) niso bili TAKI plesi. Na primer: Ni se smel vsaka propalica zraven priklatiti, bile so s hčerami tudi matere, očetje, ostalo sorodstvo. Vse okolje je bilo DRUGAČNO, zato so morala o teh zabavah tudi veljati DRUGAČNA načela. (Razume se pa, so se tudi svatovščine in podobne reči dosti-

krat vršile v vse slabših OKOLIŠČINAH.)

Tako so torej po vsej pravici in ne le z zgolj versko-nravnega vidika duhovniki in vzgojitelji svarili narod zoper SLABE plese. Naj spet uporabim izraz, ki sem ga že večkrat ponovil: Zoper TAKE plese. Ko pa marsikje ni izdalo dosti še tako resno svarjenje zoper SLABE plese, je gorečnost pridigarjev in vzgojiteljev toliko bolj naraščala, kolikor bolj je med zabaveželnimi ljudmi naraščala želja po plesu sploh, brez ozira na okoliščine. In naraščajoča gorečnost je marsikaterega pridigarja in vzgojitelja zavedla, da je začel izpuščati besedo SLAB ples ali TAK ples in je dejal PLES — brez pristavka.

Kadar se zaje med ljudi gorečnost za dobro ali slabo — seveda gorečnost za slabo navadno imenujemo kaj drugega — se rado zgodi, da logika ali stroga premišljenost ne pride do besede. Pridigarji in vzgojitelji so seveda vedno dobivali na svojo stran neko število ljudi, ki so iz vsega srca z njimi potegnili. Eden izmed tistih tisočev je kajpada prav s prednjih vrstah ravno naš dobri Andrej Tomec. Pa je le eden med tisoči in tisoči. In tako je prišlo do tega, da so pridigarji in poslušalci v svoji — hvalevredni, kajpada — gorečnosti, pozabili delati razloček med plesom in plesom. Pa je polagoma v mislih mnogih ljudi ples SAM NA SEBI postal nekaj slabega, nekaj nemoralnega — greh . . .

Z nekega vidika je to prineslo — škodo. Ples je po svojem izvoru nekaj tako naravnega in spontanega, kot pravimo s tujo besedo, da ga kar ni mogoče izbrisati iz početja in nehanja ljudi. Kadar si dobre volje, se ti bo kar samo od sebe naredilo na poskočnost, če nisi

iz kateregakoli vzroka nekoliko — nenaraven! Zato je škoda, če se o takih rečeh zajedo izkrivenčeni nazori med ljudmi.

Pozneje, recimo nekako od začetka tega stoletja, so začeli po mnogih vaseh postavljati dvorane, društvene domove, telovadnice, cerkvene hale. Sploh javne prostore, ki so imeli služiti poleg strogo kulturnim svrham tudi ZABAVI. Toda zabavi pod NADZORSTVOM. Nadzorovali so jih duhovniki, vzgojitelji, pridigarji, narodni voditelji, pa tudi — in ne nazadnje — STARŠI.

Recimo, da bi bili poleg druge zabave začeli misliti tudi na — ples v teh in takih prostorih . . . Ali je bilo sploh mogoče na kaj takega misliti? Zakaj pa ne? Tu bi bili imeli duhovniki in vzgojitelji in drugi priliko vršiti PRVO nalogo glede plesov. Tu bi bili imeli priliko z zgledom in življenjem, ne le z besedo, govorjeno in pisano, pokazati, kako naj se ples vrši, da bo DOBER in tako nedolžen, kot je tisti "ples", ko ti v veselih trenutkih samo od sebe začne privzdigovati pete, pa čeprav ni muzike nikjer drugje ko nekje v tvojem srcu...

Ali je kdaj prišlo vsaj do razmišljanja o tem? Seveda je. Ko smo delali pri Orlih in Orlicah in v podobnih mladinskih organizacijah, ni bilo brez razprav v tem smislu na naših tečajih in fantovskih ter dekliških sestankih. Ne spominjam se ravno, da bi se bili o tem tudi v javnih člankih in razpravah kaj prida oglašali, sami med seboj smo pa neredko pretresali vprašanje, če nam kaže začeti s — plesi . . .

Ko smo tako pretresali to vprašanje, smo skušali prav trezno vse razmisliti in smo se zelo ogibali nevarnosti, da bi nas gorečnost zavedla predaleč na eno

ali na drugo stran. Vendar ni prišlo do tega, da bi se kdaj odločno postavili za ples v katoliških dvorinah. Morali smo namreč upoštevati dejstvo, da v tistih časih že ni bilo več jasnosti med ljudmi. Tisti, ki so bili zoper ples, so bili tako rekoč zoper vsak ples brez razločka. Tisti, ki so bili za ples, si ga skoraj niso mogli predstavljati drugačnega, nego se je vršil po gostilnah na prej opisani način.

Tako ni kazalo drugega ko samo poučevati mlade ljudi o plesu na sestankih in poučnih tečajih in v glasilih in knjigah. To se je začelo in to se je vršilo. Če bi bile ostale normalne razmere vse do danes, bi najbrž današnji rod tam doma imel precej jasne pojme o plesu in bi vedeli približno, kaj in kako je z njim. Za mnoge, morda za večino, bi pa vse skupaj ostala zgolj teorija, zakaj ljudje, ki so k slabemu nagnjeni, se ne ustavijo pred SLABIM plesom. Oni, ki se odločno trudijo za dobro, se pa rajši izogibljejo vsemu takemu, kar bi jih utegnilo zapeljati preko neke prave meje, in se zato rajši drže proč tudi od DOBREGA plesa.

Ampak — zdaj vidim, da ne bom tako — kratek . . . Nisem mislil, da se mi bo tako razpisalo. Bo treba za enkrat prenehati in drugič kaj reči o — plesih v Ameriki. Potrpite.

Andrej Tomec, tudi Vi potrpite. Iz tega, kar sem danes napisal, nikar še ne sklepajte, da je bilo Vaše pisanje v Amerikanskem Slovencu nepotrebno in brez pomena. Nasprotno. Prav hvaležen sem Vam, da ste napisali. Hvaležen tudi uredniku Amerikanskega Slovenca, da je Vašo stvar priobčil. Kako si to mislim, boste pa razvideli prihodnji mesec. Na svidenje!

Vpr. Čemu treba se spovedovati duhovnikom? Zakaj ne kar Bogu samemu?

Odg. To bi bilo lahka stvar, ako bi bil Bog s tem zadovoljen. Toda Bog je ustanovil zakrament sv. pokore in zahteva, da se spovemo duhovniku. Oblast odpustiti grehe je dal spočetka apostolom in duhovniki so dobili to oblast od apostolov. Torej duhovniki sami po sebi ne morejo odpustiti grehov, ampak le po oblasti, ki so jo dobili po apostolih od Boga. Pa v resnici Bog odpusča grehe po duhovnikih. Zakaj Bog hoče takole odpustiti grehe je njegova stvar. On itak navadno ne ne ravna z ljudmi kar neposredno, ampak po drugih. Tako je v stari zavezi učil in vodil ljudstvo po prerokih, v novi zavezi pa po duhovnikih. Ako bi ljudje smeli se kar naravnost Bogu spovedovati, bi preveč domišljija stopila vmes in ne bi vedeli, če so jim zares grehi odpušteni, ali ne.

Vpr. Zakaj zahteva Cerkev od nas, da se postimo?

Odg. Cerkev zahteva od nas samo kar ve, da je Bogu dopadljivo in nam koristno. Da je post Bogu dopadljiv, vemo že iz sv. pisma. Mojzes se je postil in enako Elija. Kristus se je tudi postil, ne le ker je bil sam tako svet, ampak da bi nam dal dober zgled. Seveda mi se ne moremo tako strogo postiti, kakor se je Kristus postil in tu-

di nekateri svetniki. Vendar kar Cerkev zahteva od nas, že ni prestrogo. Post je koristen za dušni dobrobit. Ako telesu zmeraj privoščimo, kar hoče in kadar hoče, ga bomo težko premagali, kadar pride skušnjava. S postom pa krotimo neredne želje telesa.

Vpr. Kako more biti papež nezmotljiv, ko pa vemo iz cerkvene zgodovine, da so bili nekateri papeži slabi?

Odg. Je res, da so bili nekateri papeži slabi. Vendar se s tem ne pravi, da niso bili nezmotljivi. Da je papež nezmotljiv, ne pomeni, da ne more grešiti. Pomeni pa, da se ne more zmotiti, kadar uradno oznanja kakšno versko resnico za vesoljno Cerkev. Kristus je obljubil obvarovati Cerkev vsake zmote v verskih rečeh. Drugeče pa lahko papež greši v svojem osebnem življenju, ker je človek kakor mi.

Vpr. Zakaj zopet krstijo protestante, ki vstopijo v katoliško Cerkev?

Odg. Ako je protestant krščen v svoji cerkvi in se to ve za gotovo, ga katoliška Cerkev ne krsti zopet. Po krstu dobi človek neizbrisno znamenje, ki ostane na duši vekomaj, in zato se krst ne more ponavljati. Cerkev pa vendar krsti protestante, posebno v Ameriki, ker ne ve ako so gotovo veljavno krščeni. To stori Cerkev pogojno za slučaj, da bi ne bil kdo res krščen. Ker je krst neobhodno potreben za zveličanje, se mora gotovo vedeti, ako je bil prejet ali ne.

Vpr. Kako more biti Cerkev sveta, ako je toliko slabih katoličanov. Ali ni Kristus rekel, "Po sadovih jih boste poznali."

Odg. Priznati moramo, da je precej slabih katoličanov. Vendar ni katoliška Cerkev slaba radi tega. Slabi katoličani so kakor gnilosadje na zemlji pod drevesom. Ali je drevo slabo, ako leži gnilo sadje na tleh pod njem? Ali so bili Kristus in apostoli slabi, ker je bil Judež hudoben? Katoliška Cerkev je in bo vedno sveta, ker ima neskončno svetega Ustanovitelja, uči svete nauke, napeljuje svoje udeležence k svetosti, in je zmerom imela svetnike.

Vpr. Ali smem verjeti v evolucijo?

Odg. Evolucija navadno

uči, da človeška duša ni prišla naravnost od Boga, ampak da se je razvila iz opice. To seveda je popolnoma proti katoliški veri. Da je človeško telo prišlo od opice, ni samo po sebi proti veri. Vendar Cerkev nerada sliši kaj takega. Nespametno se zdi, da bi se človeško telo razvilo iz opice. Proti človeški časti bi bilo, ker je bil človek ustvarjen "malo manj od angelov", kakor pravi pesnik v sv. pismu.

Vpr. Zakaj morajo biti vice?

Vpr. Ako bi ne bilo vic, bi težko prišli v nebesa. Veliki grešniki, ki trdovratno ostanejo v svojih grehah, gredo v pekel; na drugi strani pa gredo naravnost v nebesa le svetniki. Kam pa bi šli tisti, ki niso prav hudobni, a tudi niso posebno sveti? Večina ljudi na tem svetu je najbrž taka. V nebesa ne morejo kar naravnost, ker nič omadeževanega ne more priti v nebesa; v pekel pa tudi ne bodo šli, ker so še v milosti božji. Torej mora biti kraj, kjer lahko zadostujejo za tiste grehe, za katere niso v življenju zadostili. Potem šele lahko pridejo v nebesa.

Vpr. V katerem jeziku je bilo spisano sv. pismo?

Odg. Skoraj vse stare zaveze je bilo spisano v hebrejskem jeziku, a nasprotno je bila spisana nova zaveza v grškem, razen evangelija sv. Mateja.

Vpr. Kako more človek moliti svete podobe v cerkvah?

Odg. Svetih podob noben ne moli. Samo Boga molimo. Svete poodbe pa častimo, ne ker so lepe ali imajo kaj same v sebi, ampak zaradi Boga in svetnikov, katere predstavljajo. Svete podobe nas spominjajo na tistega, katerega predstavljajo. Tako, če molim pred podobo Marije, ne molim podobe, ampak Mariji molim in jo častim. Tako imamo podobe velikih mož, ker častimo tiste može in se spominjamo njihovih velikih del.

Vpr. Zakaj se rabi latinski jezik pri sv. maši in drugih obredih?

Odg. Latinski jezik ni živ jezik, kakor n. pr. slovenski jezik, ker se ne rabi med ljudmi. Zato se tudi nikoli ne spremeni, ampak vedno ostane enak. Zaradi tega je najboljši jezik za sv. mašo. Po celem svetu se lahko mašuje v istem jeziku, razen kjer rabijo vzhodne obrede.

Vpr. Zakaj duhovniki zmerom tako nagajajo ljudem s poslednjimi zakramenti?

Odg. Duhovniki se veliko žrtvujejo, da prinesejo poslednje zakramente umirajočim vernikom. Bi lahko kar doma ostali in brali kakšno prijetno knjigo, ali karkoli bi se jim zljubilo, ali ostali v postelji ponoči, ko ga kličejo sorodniki ali prijatelji umirajočega. Vendar se takoj podajo na pot k bolniku. Vsak duhovnik se zaveda, da mora vse v svoji močnosti

storiti, kar bi bilo treba za zveličanje tudi samo ene duše. Ob smrtni uri potrebuje vsak duhovno pomoč in ta pomoč pride od poslednjih zakramentov. Duhovniki imajo dolžnost podeliti poslednje zakramente in to dolžnost skušajo vedno sporniti.

Vpr. Ali ni Kristus rekel, da ne more bogatin priti v nebesa?

Odg. Kristus ni tega rekel. Rekel pa je, da bo težko bogatinu priti v nebesa, ne ker je bogat, ampak ker je tako navezan na svoje bogastvo, da popolnoma pozabi na Boga. Človek je lahko bogat, a vendar še zmerom Bogu zvest.

Vpr. Ali ni neumno potrošiti toliko denarja za zidanje kake cerkve ali katedrale?

Odg. Nikakor ne. Ali ni cerkev hiša božja? Ali se ne spodobi, da ima Bog lepo hišo? Bog sam je zapovedal Judom sezidati prekrasni jeruzalemski tempel. Nobena cerkev ne more biti prelepa za božjo čast.

Vpr. Ali mora papež zmerom biti Italijan?

Odg. Narodnost nič ne pride v poštev, kadar volijo papeža. Papeži niso bili zmerom Italijani. Hadrijan IV. je bil Anglež; Martin IV., Francoz; Zaharija, Grk; Gregorij III., Sirec. Večina papežev pa je Italijanov, ker ima Cerkev svoj sedež v Rimu. Ako bi bil Vatikan v Washingtonu, bi bili papeži večinoma Amerikanci.

Baragova nedelja. Mesec januar bo mesec priprave za lepo Baragovo nedeljo. Na občnem zboru Baragove Zveze je bilo sklenjeno, da priporočimo vsem slovenskim župnikom to zadevo. Eno nedeljo v letu bo treba za to odločiti, da se ljudem na slovesen način priporoči Baragova akcija. Primerna bi bila nedelja po smrtni obletnici škofa, ker so pa zadnji dve nedelji v jan. ponavadi oddane drugim škofijskim navadam, je bilo rečeno, da se odločimo za prvo nedeljo v februarju kot najbližji nedelji. Lahko se pa ta Baragova nedelja praznuje katero drugo nedeljo. Kakor je bolj primerno fari. To nedeljo naj bi vsi duhovniki polagali rojakom na srce, naj se priporočajo Baragu v vseh svojih potrebah in naj molijo k Bogu za Baragovo poveljanje. Povdarjati treba, naj ljudje svoje uslišane prošnje obelodanijo v enem naših listov: Ave Maria je primeren listič za to, ali pa naj sporoče tajniku Baragove Zveze, Rev. M. Hiti, 520 — 10th St., Waukegan, Ill., da on poskrbi za objavo.

To nedeljo bi se tudi zbirali prispevki za Baragovo akcijo. To vsak ve, da bo treba za to delo tudi denarja, morda mnogo denarja. Treba bo plačevati preiskovavcu Baragovih spisov, ki bo prišel morda iz samega Rima sem. Prav je, da župljani vseh fara stopijo v krog gmotnih podpornikov te zadeve. Dva tisoč dolarjev je sedaj na roki v blagajni Zveze, toda to še daleč ne bo za-

POROČILA BARAGOVE ZVEZE

dostovalo. Vsi, ki darujejo na namen Baragove akcije postanejo člani Zveze. Članarina je dolar na osebo, dva dolarja za družbo ali organizacijo.

Promotorji. Baragova Zveza rabi organizacije po farah. Zato si je omislila način, kako bi to Baragovo delo spravila k večjemu razmahu. En način je ta, da bi se organizirala v vsaki župniji celica Baragovih častilcev, ki bili v trajni zvezi z glavnim odborom. Kjer ni dobili več ljudi, pa bi en sam prevzel nalogo agitacije za Baragovo Zvezo, delil bi med ljudi razne spiske, zbiral morda kake cente za Zvezo. Ti promotorji, ali somišljeniki, ali kakor jih že hočemo imeno-

vati, bi bili desna roka odboru. To delo promotorja mora biti seveda vedno v zvezi z župnikom, ker je vse delo treba urediti po zahtevah Cerkve in te zahteve edino župnik dobro pozna. Promotorje bomo skušali dobiti tudi po angleških farah, ne samo naših, ne bi bilo pa lepo, če bi Slovenci za drugimi samo "gagali". Določil naj bi te promotorje župnik sam, ki najbolje ve, kdo je za tako službo in v kateri hiši je požrtvovalnost doma. Pri tem delu ne sme biti nobenega koristolovstva ali pa sebičnosti, ali hvale. Te župnijske celice tudi ne smejo biti kake podružnice le po imenu in številki. Bolje, da ne prično z njimi, kakor če bi se ustanovile po smernicah jednotlivih podružnic. Ker bo gotovo samo pri številki ostalo.

Dve celici že imamo. Ena je pri sv. Lovrencu, Cleveland, O., druga je v Barber-tonu. Kje so ostale naselbine? Oglasite se v mesecu februarju, da se lahko prične z uspešnejšim delom. Če Baragova zadeva ne bo šla naprej kot bi morala, ne bomo to pot mogli najti nobenega izgovora več, ker nas takorekoč škofje sami porivajo in silijo k delu. Brali ste pisma različnih cerkvenih veljakov, kaj sodijo o Baragu in delu za njegovo poveljanje. Pripravljeni so sami storiti vse, kar se da, mislijo dati vsa dovoljenja, da agitiramo za našega svetega človeka čast.

Apostolski delegat v Wa-

shingtonu je sporočil čikaškemu nadškofu, da izrazi Baragovi Zvezi priznanje za vse delo, zahvaljuje se za pozdrav in izraža upanje, da bodo v bodočnosti Baragovi častilci še bolj navdušeno podvzeli korake, ki so potrebni za kanonizacijo Baragovo.

Posebna avdijenca. Naš tajnik Zveze, Rev. M. Hiti, je bil posebej pozvan v škofijski urad, da ponovno poda vse informacije o delu Zveze. Pri tej avdijenci, ki je precej dolgo trajala, je pokazal nadškof čikaški veliko zanimanje za Baraga. Obljubil je, da bo sam sporočil vsem knjižnicam in šolam, kjer so shranjeni Baragovi spisi, da imajo pripravljeno vse za uro, ko bo prišel preiskovavec iz Rima. Povdarjal je, da ne smemo zamuditi časa. Treba je delati, ko še Baragove priče živijo, ker je toliko težje pozneje, če življenjskih prič ni.

O Baragovem čudežu, ki je bilo o njem sporočeno pred dvema leti, ko je bil pokojni Father Jager tako čudovito ozdravljen in je o svojem ozdravljenju sam pričal na letnem zborovanju Zveze, se je sedaj izrazil škof Murray v St. Pavlu, da to ni bil čudež, ker so se zdravniki izrazili, da je bilo ozdravljenje samo navidezno. Father Jager se je sicer dobro počutil leto in dan, ker se je rak iz grla preselil v drobovje, temu je potem Father Jager po dveh letih podlegel.

Baragova pratika. Pozdravljati treba lepo knjižico, ki jo je izdala tiskarna Edinost v Chicago. Posrečeno ime, ki naj spominja velikega moža in vzbuja spoštovanje. Vsako besedo o Baragi treba pozdraviti kot agitacijsko besedo o našem apostolu. Zato se Zveza zahvaljuje gospodu Jerichu za lepo zamisel. Naj bi tudi Baragova pratika bila vsako leto promotor Baragovega poveljanja. Ljudem pratiko toplo priporočamo. Naj bi ne bilo hiše po naših naselbinah, kjer bi te knjižice ne mogel najti. Upamo, da bo pratika doživljala mnogo let med nami.

Drugi načrti Zvezinega tajnika. Father Hiti ves gori za Baragovo delo. Skoraj bi rabil še posebnega tajnika, da bi mu pomagal. Pri vsem svojem župnijskem delu, ki ga ima čez glavo, najde še mnogo časa za tajniško delo Zveze. Utrga si ga seveda od svojega počitka.

Naročil bo tajnik nove pamflete o Baragovem življenju in jih potem sto in sto razposlal različnim tujerodnim šolam, bolnišnicam, sesterskim zavodom. Njegovi sosedni župniki že priporočujejo svojim bolnikom našega apostolata, v bolnišnici sv. Terezije tudi ondotni bolniki in strežnice poznajo Baraga in njegovo življenje. Lepa zamisel za vse naše duhovnike. Baragovo ime mora najti pot v naše bolnišnice in naša zdravilišča, šole in druge zavode. Sestre mnogo lahko napravijo v tem oziru. Če

rabite te knjižice o Baragi, pišite tajniku. Tajnik tudi pravi, da bo moral ponovno in ponovno pisati na različne strani, da dobi promotorjev tudi po tujerodnih farah. Sedaj, ko ima nadpastirja na svoji strani, mora kovati. Da se goreče železo ne bo ohladilo. Podpirajmo ga tudi mi z svojo gmotno pomočjo, pa tudi z besedo.

Ne pozabimo Baragove nedelje letos. Father Zakrajšek je sicer predlagal na letnem zborovanju, naj bi čč. sestre pripravile program v šoli, kar bo pa letos nemogoče, premalo je časa. Morda v prihodnjih letih kedaj. Glavni namen te nedelje je, da se ljudje spomnijo zopet Baragovega imena, pri mnogih je Baraga velik samo ob njegovih obletnicah, drugače se pa nanj ne spomnijo. Po malokaterih hišah najdeš njegovo sliko. Zakaj ne bi vsaka slovenska hiša ne imela Baragove slike. Tudi v tem oziru lahko Zveza pomaga in sliko pošlje.

LAMOTSKI ŽUPNIK

(Nadaljevanje povesti)

V SAMOSTANSKI cerkvi Sv. U . . . je nekaj starih oseb iz ubožnice opravljalo svojo pobožnost, ki je bila že prešla v blaženo sladko dremanje. Dvojica starih očancev je še mrmrala svoje "zdravamarije" v sivo brado, trdno stiskaje rožni venec na višnjevi jopič in priletne botrice so zraven prijazno prikimali, že v trdnem globokem spanju.

L'Abbe Violone je šel rahlo mimo in previdno zaprl težka hrastova vrata. Za njim je potihnilo zadnje momljanje; v cerkvi se ni ničesar več gibalo kakor pisane svetlobne lise, ki jih je sonce lilo skozi pisana okna, da so plesale po stenah. Poslednja tenčica dišečega kadila se je še sanjajoč dvigala nad cveticami na velikem oltarju.

Pod varstvom tisočletnih svetnikov so starčki in starke spali zdaj in počivali v krasnem spanju.

L'Abbe Violone se je sprehajal sem in tja po hodniku pod nizkim obokom, leta hodnik je spajal cerkev, samostan in ubožnico.

Temno in soparno so te vrste stebrov obkrožale svet, ki je bil njegov na zemlji: cerkev, samostan, ubožnica — in v sredini malo grobišče z nekaj sto leti starimi grobovi tistih, ki so bili Bogu služili v teh zidinah, bili so to cerkveni knezi, vojvode, škofje in preprosti vratarji. Nagrobniki so se potopili v nezaslišani krasoti pod morjem cvetic, ki so se razrastle čez in čez. Opojno topli vonj je plaval nad njimi, v njem je plesalo tisoč in tisoč belih metuljev, pijanih od sonca. In prav nad vsem tem je viselo, neresnično blizu, globokomoder nebo.

L'Abbe Violone je vzdihnil ter šel nazgor v knjižnico. Eno izmed njenih oken je gledalo na gore; to je odprl in globoko vzdihnil vase ostri zrak, ki je pihal semkaj z gora.

Objeti bi bil hotel . . .

Samotne gorske vrhove kakor viharo morje, sončne ravnine kakor ledene visoko ležeče pustinje, gosto listje in skrito vijolico, temne oblake in lahke ženske lase . . .

L'Abbe Violone se prestraši. Rahle tenke nitke so plavale po zraku, še lažje kakor plavi ženski lasje. Abbe je zaprl okno, obrnil hrbet goram ter naslonil svojo glavo na roke.

Zdaj je bil spet došel tja, kamor vedno dospe že več mesecev, sam in needin sam s seboj. Zmerom znova se bori zoper sebe in svojega Boga, ki ga nič več noče blagoslavljal. Zmeraj znova poskuša sestaviti končni račun svojega življenja.

Kako neki je bilo?! Takrat, ko je mogel sanjati o svetu? V očetovi hiši?

Hiša njegovih staršev je stala sončna sredi velikega parka. Doma mati, nežna, plemenita in tiha žena. Oče lep človek, pijan od življenja, veseljak, ki je vse pritegnil v svoj krog, kakor luč večje. Abbe se je z nameškom spominjal, kako je z očetom prvič jezdil na izprehod. Bilo je tisti dan, ko je nosil prve deške hlačke. Mati je boječe klicala za obema beguncema; oče se je smejal, dvignil ga k sebi na konja in nato sta dirjala čez polja, on sam se je bil trdno oprijel očetovega suknjiča. Takrat je bilo, da je vzljubil veter, ki mu je piskal okoli ušes. Prav nič se ni bal, od veselja je zavriskal in zdrhtel kakor živo srebro. Oče je bil ponosen nanj ter mu je zastrjeval, da si bo nekoč svet osvojil.

Materi pa niso bile vseč takšne nevarne igre in še marsikaj drugega na očetu ji ni bilo po volji; zato je bil nanjo nejevoljen sin, ki nikoli ni bil dvojen o popolnosti svojega očeta. Čeprav se je oče pečal z otrokoma, kadar se mu je pač zljubilo, stá se ga vendar on in njegov brat oklepala s strastnim navdušenjem. Nasproti pa nista mogla prenašati redkega neprisotnega smehljaja svoje matere, ki se je bila za nju naravnost in brez pridržka darovala, še manj sta pa marala za njeno bojazljivo računanje.

Toda nekega dne se računi v resnici niso ujemali, zakaj celo oče je imel prestrašen obraz.

Kmalu nato so pa prišli v hišo sovražni

črno oblečeni možje, hodili so noter in ven, in potem so izginile lepe reči in dragotine druga za drugo. Oče ni strpel v golih prostorih; sprva ga več dni ali tednov ni bilo, ko je šel z doma, pozneje več mesecev. Mati si je izjokala oči. Nekega dne so prinesli očeta domov na nosilu, pljuča je imel prestreljena. Nobenega okoli sebe ni spoznal ter je neprestno klical k sebi neko tujo žensko; mati jo je šla iskat in jo je privedla k njemu. Umrl je v njenih rokah, ne da bi bil le enkrat povprašal po svoji ženi ali po svojima otrokoma.

Odslej sta imela mladca le še mater na svetu.

Kako je delala junaška močna žena za svoja dva sinova! Kako je znala sama sebi odrekati, da bi jima mogla dati več kakor le suho skorjico vsakdanjega kruha! Bila je svojima sinovoma rednik, vodnik, vzgojitelj in prijatelj. Toda Rene, starši brat, tudi s tem še ni bil zadovoljen. Postal je povsem podoben svojemu očetu, in ni dalje strpel zraven tihe matere. Ko mu je bilo 16 let, jo je popihal neznano kam in ni dal nobenega glasu od sebe.

Odslej je bila žena pozabila jokati. Kakor z železnim oklepom se je zaprla svetu. Pred dušo svojega otroka, ki ji je preostal, je potegnila tenčico, stkano iz molitev in videnj. Bilo je njeno hrepenenje, ki ga ni izrazila z besedami, da bi mogla tega otroka pokloniti Gospodu Bogu kot zadoštilni in spravni dar za očeta in brata.

Bog je bil sprejel njeno daritev: njen otrok je postal L'Abbe Violone! Tisti dan, ko je pel svojo novo mašo, je mati sklenila svoje utrujene in zdelane roke in molila: "Zdaj odpusti svojo služabnico od tod v miru" — s temi besedami se je — smehljalje se — preselila v večnost. Njena smrtna ura je imela več luči in veselja kakor vse njeno življenje.

Sin se je izročil in posvetil trpečemu in borečemu se človeštvu, kakor se je bila njemu samemu nekoč darovala mati.

Daroval se je kraljevsko, ne da bi kaj hranil in varčeval, kakor se morejo izročati in žrtvovati samo tisti, katerim svet ničesar več ne more dati. "Svet si boš osvojil," mu je dejal njegov oče. Dosegel je bil

še nekaj boljšega — svet je bil premagan!

Neusahljiv se mu je zdel živi studenec ljubezni in usmiljenja, ki je potekal iz njegovega srca do ljudi. Dolgo, dolgo časa, dokler ni on, ki je bil nasitil toliko lačnih, potolažil toliko trpečih, nekega dne obse del, kakor da bi on sam moral umreti od žeje. Noben božji glas ni več prodril do njegovih ušes, življenje je pa dolgo in lep je tam zunaj svet!

L'Abbe Violone se je hrepeneče ozrl kvišku k modrim goram: "Zakaj me je Bog zapustil?!"

Zmerom isto vprašanje in zmeraj isti odgovor dvojbe: "Poklican si bil, izvoljen pa nisi."

Ta stavek se je zapičil vanj tako zelo, da je občutil telesne bolečine. Kaj, če bi bil ta odgovor resničen?!

V tem trenutku je bilo zanj odrešilno to, da je nekdo trdo potrkal na vrata.

Stari vratar vtakne svoje momljajoče obličje v odprtino vrat: "Monsieur L'Abbe, spodaj bi radi, da bi vi prišli doli."

Na vprašujoči pogled gospoda Abbeja odvrne stari služabnik: "Neka gospodična."

Abbe namrši obrvi in reče: "Hvala, pridem."

Starec zaloputne vrata za seboj, toda precej vtakne spet noter svoj jeznoriti obraz: "Mlada. Lepa."

Nestrpno skomigne Abbe rameni: "Že dobro, pridem."

Vrata so se hotela zapreti, pa so se spet odprla in znova zadoni vratarjev glas: "Ima tudi otroke s seboj!"

Zdaj se domisli L'Abbe Violone. Tista učiteljica je prišla, za katero je bil župnik neke zakotne gorske vasi nekje poprosil dovoljenja, da bi si smela ogledati staro škofovsko stolico z vsemi njenimi zakladi. Dal je bil dovoljenje, da sme priti.

Pred cerkvijo se je zgrinjalo krdelo otrok okoli belega oblačila in okrog črne sutane. Ker sta oba stala v nasprotni svetlobi, ni mogel L'Abbe Violone razločiti potez.

"Bonjour, Monsieur L'Abbe," je zaslišal nato prijateljski prijazni glas, in nasproti mu pride črna duhovniška suknja. Zdaj

je mogel videti moža pred seboj, to se pravi, če je pogledal k njemu kvišku.

Vse odlično spoštovanje, vsa čast! Celo pogorje Jura nima tako prekrasne visoke jelke, ki bi streslo nase vlekla. Prvotna podoba moči in dobrosti je ta skoraj grdi človek. Njegove spremljevalke Abbe ni pogledal, le globoko se je priklonil, na vljudo zahvalo mlade gospe ni nič odgovoril.

Toda sam je prevzel vodstvo, da jim razkaže. Najprej tisočletno cerkev s prekrasnim portalom v najčistejšem romanskem slogu, z globokimi vrati, ki so bila okrašena z neštevilnimi lesenimi reliefi. Otroci so pazljivo poslušali razlaganje zvedenega Abbeja ter so si goreče prizadevali, da bi dognali podobnost oblik s katerokoli že znano rečjo. Ko je Abbe odprl vrata, so bili še tako prevzeti od zunanje svetlobe, da sprva niso videli nič drugega kakor črno praznino z nekaterimi svetlimi pikami. Šele polagoma so se razpustili in prikazali obrisi stebrov, klopi in pa starih oseb, ki so se prestrašene predramile iz spanca in zdaj le s težavo iskale konec svojih molitev. Končno so starčki in starke vstali, najprej so za hip neodločno obstali, nazadnje se pa radovedni pridružili otrokom. Bilo je vendar enkrat spet kaj drugega in naposled je bilo vendarle v cerkvi videti kaj novega, česar še niso bili poprej nikoli opazovali. Bile so podobe, izrezljani in naslikani svetniki, klopi s svojimi prelepimi lesenimi okraski in kaj šele prižnica; veliko, veliko ljudi jo je delalo celo življenje, da je bila dovršena. "Umetnina," je dejal tuji župnik, "ki je edinstvena na svetu."

Ker je bila cerkev posvečena svetemu nadangelu Mihaelu, je bilo na baldahinu videti angela prekonaravne nadčloveške velikosti, s sulico oboroženega, ki je pehnil v globočino neko postavo, katera je bila napol zmaj, napol vrag. Nadangelova noga je stala na tilniku svojega protivnika, njegova sulica se je spodaj pod iztegnjeno roko pošasti zapičila v prsi. In kako se je kremžil ter pačil ta hudobec ob robu prepada! Jezik je kazal in obenem škripal z zobmi. Otroci so bili kar trdi od občudovanja.

L'Abbe Violone je bil tolikanj neprevi-

den, da je pripomnil, da se ta umetniška zamisel še večkrat ponavlja v izrezljanih okraskih klopi.

Zdajci so šli otroci v cerkvi iskat vraga. Nekega malčka, ki so ga dolgo iskali, so naposled našli zadaj za klopjo, kjer je klečal pred takšno hudobčevo podobo, zelo marljivo se je trudil, da bi vsaj jezik pomolil venkaj in obenem zaškripal z zobmi. Od napora je bil rdeč kakor kuhan rak.

"Kakor kak odrasli," se je smehljaj starji župnik.

V zakristiji je bilo mnogo videti. Kelihe, ki so se lesketali od dragih kamenov, monštrance, z zlatom vezene ornate, škofovske čepice, svete relikvije, darove kraljev in cesarjev, in mnogo pisanih starih podob.

Prisrčno veselje nad vsem je občutila mlada učiteljica, kakor se je zdelo. To je bilo videti iz načina, kako je reči znala previdno in spoštljivo prijemati: sploh je pa imela roke, ki so bile videti za to nalašč ustvarjene. Poduhovljene, ozke bele roke; "gotske", si je mislil veččak v umetnosti — takšne roke je bil poznal le na podobah svetnikov in na svoji materi.

Ko so si ogledali zakristijo, je prišlo na vrsto mračno prekrizano hodišče in pa od le-tega obdano grobišče, obrito s svetlobo, s svojo krasoto, stkano iz cvetlic in metuljev.

"Oh, kako lepo, kako lepo," vzklikne tukaj mladenka in obstane kakor ukovana.

Zdaj je videl L'Abbe Violone učiteljico prvič v obraz. Bila je tako dovršeno lepa, da je mogla obenem božansko dvigniti in globoko potlačiti. Njena lepota je bila nekako že odmaknjena zemlji. In vendar... kdor jo je srečal, bi moral vse življenje hrepeneti po nji. To je hrepenenje, ki ne pozna niti bolečine niti grenkosti, hrepenenje, ki nosi samo v sebi odrešenje.

L'Abbe Violone jo je pogledal ter se je veselil nad njeno čistostjo in popolnostjo. Šla sta drug zraven drugega po temnem prekrizanem hodišču in nista govorila; menil je, da jo že dolgo časa pozna.

Le gospod župnik je šel ž njima navzgor v knjižnico; otroci so ostali spodaj s stariimi vred, oboji izročeni medsebojnemu var-

stvu. Zgoraj jih je obdalo slovesno molčanje samostana. L'Abbe Violone je predstavil svoje knjižne zaklade, kakor predstavi kdo prijatelje, bil je ponosen na občudujoče priznanje, katero so prejele knjige od njegovih dveh gostov. Potem je odprl okno in pokazal z roko na svoje ljubljene gore: "Le Chasseral!"

Na vrhu zgoraj se je veter igral z lahki zastavicami oblakov, gorski boki so se že vijoličasto svetili.

"Gotovo je viharo tam gori," je menil gospod župnik.

"Gotovo je prekrasno tam gori," je odvrnila mladenka.

"Ali vam je veter ljub?" jo je prvič nagovoril L'Abbe Violone.

"Ali je še kaj, da bi si ogledali?" povpraša gospod župnik.

"Če želite, še puščajniško bivališče precej zadaj za samostanom, na polovični višini tega hriba."

Šli so k puščajniškemu bivališču. Vsi so šli ž njimi vred: otroci, starčki in starke in pa vratar. Pot navzgor je bila lahka, toda hoja je postala skoraj lehkomišelnost. Otroci so s svojo mladostjo nalezljivo vplivali na stare. Gospod župnik je kresal dobrodušno šale in dovtype, pri katerih se je celo ostri in resnobni Abbe moral smejati. Učiteljica je ponudila roko staremu, okornemu očancu in vso pot se je dala kaditi od dima njegove pipe. Mala, zdelana stara mamica je koracala oprta na župnikovo roko ter je hudomušno drugim pomežikavala z očmi. Že dolgo ji nihče ni bil zavidal, zato je hotela danes to srečo docela uživati. Gospod župnik jo je vodil skozi drn in strn ter je sploh ni izpustil.

Kmalu so dosegli puščajniško bivališče. Ni bilo nič drugega kakor majhna votlina v skalovju, nizka in le toliko dolga, da je imel notri zleknjen človek prav dosti prostora za ležanje. Tukaj je bil pred šeststo leti živel neki svetnik; tukaj je bila njegova puščajniška menišnica. Pred njo je kamenita visoka planota, nekako dvajset korakov širine, bila nekaka veža ali predurje svetišča. S te planote se je videlo po

vsej deželi in bila je najlepše pri vsem puščajniškem bivališču. Kako prekrasno je bilo gledati na svet od tukaj zgoraj! Široka in divja reka Doubs se je lesketala kakor jeklo modrikasto med bohotnimi cvetočimi travniki, mehka gorska pobočja, tihe vasi: vse je bilo potopljeno v milo svetlobo, ki je razpršila prosojne, trde obris in ustvarila sanjajoče soglasje barv in črt.

"Gospod župnik," je zaklicala starka, "tukaj je tudi čudodelen studenec. Žal, da usahne poleti in prav za prav tudi ni studenec, le vodna nit je, ki curlja po skali navzdol. Ali vidite temno sled na kamenju? Od časa do časa pade še kakšna kapljica!"

"Preneumno," je momljala starih s pipo, "vselej, kadar pridem gori, ni nič vode."

"Ali menite, da bi vam mogla pomagati?" vpraša učiteljica.

"In če — staremu, gluhemu cerkveniku je celo posluš povrnila."

"Res je," pritrdi stara mamica: "tik pred svojo smrtjo je spet slišal zvonove. To je bilo njegovo največje veselje v njegovem življenju. Srečno se je preselil v večnost."

"Meni je studenček pozdravil staro rano," je zatrjevala neka druga.

"Meni bolno nogo."

"Meni bolno srce."

Tuja mladenka je bila pristopila k studenčku. Smehljala se je, kakor se smehlja mati, če hoče izpolniti otroško nespametno željo.

Svoje trdo sklénjene roke je podržala pod kapljicami in ni kaj dolgo trajalo, pa so se napolnile z vodo. Ponudila jo je starčku, naj pije iz rok. Le-ta sname slovesno svoj klobuk in se nagne nad svežo tekočino.

"Meni tudi, meni tudi" — — — vsi so hoteli biti ozdravljeni, tudi zdravi in otroci. Tem je pa mladenka hudomušno ubranila: "Za vas dela čudeže še vsak dan vaš angel varih; vam ni treba studenčka."

Kljub temu je dolgo trpelo, preden so bili vsi postreženi; učiteljica ni prav nič opazila, da so bili že vsi nastopili pot nazaj.

(Dalje prih.)

GLASOVI OD MARIJE POMAGAJ

Father Benigen, naš zlato-
mašnik še vedno boleha. Ima
kronično bolezen tromboze
(zastajanje krvi). Po dolgih
tednih, da, mesecih, se je pa
na obletnico svoje zlate ma-
še spravil na noge in v cer-
kev, da je maševal. Brat
Akurzij, soldaški haramba-
ša iz Pišec, mu pa pridno ko-
mandira in mu streže, kakor
bi mu noben drug ne. Oba
sta vneta Kneipovca in kljub
našemu skritemu posmihanju
taki veri, se zvesto držita na-
vodil Kneippa, zato imata
menda uspehe. Morebiti bo
Fr. Benigen še vse nas druge
pokopaval.

*

Večkrat je bil pri nas na
obisku jugoslovanski mini-
ster, G. Snoj, ki je Fr. Benig-
nu nečak. Še predno je odšel
na bombniku nazaj v Lon-
don, je iz Montreala telefo-
nično poslal zadnje pozdra-

ve. Upamo, da se povrne spet
v Washington. Bolj ga potre-
bujemo v Ameriki, kakor ga
potrebujejo v Londonu. Ob
prihodu nazaj, pa ne pozabi-
te Lemonta in svojega strica,
g. minister. Če boste Vi tako
korajžni ob svojem 75. letu
življenju, kakor je on, potem
si lahko Slovenija in Jugo-
slavija maneta roke.

*

Bojimo se, da nam ne bo-
do vseh mlajših študentov
potegnili v vojsko. Ne kakor,
da bi jih ne hoteli dati. Vsi
moramo strniti sile v močno
vrsto proti napadalcem ame-
riške domovine, toda prazna
bo hišica, če gredo, kakor je
žalostno, da bo toliko praz-
nih hišic vsepovsod po Ame-
riki v bodočih mesecih, mor-
da še celo v bodočih letih.
Nekaj tako govore. Zaveda-
mo se seveda, da bi bilo bo-
lje, da tudi oni gredo, ker
imajo po vseh deželah, kjer
bogoslavci niso šli z drugimi
domovini na pomoč, toliko
besed in kletev zanje, češ, da
svoje ne store. Še minister
Korošec ni hotel nikoli mig-
niti prsta, da bi v Jugoslaviji
odpravil zakon vojaške služ-
be za vse bogoslavce, brez iz-
jeme, ker je vedel, da je bo-
lje, da se tudi duhovništvo
odrajta domovju. Saj lahko
služijo po bolnišnicah kot so
v Jugoslaviji služili.

*

Brat Viktorijan Žnidaršič
se je povrnil med nas. Bil je
celih sedem let v Palestini.
Svojo lepo brado je ravno
oni dan slovesno sežgal. Zna-
menje, da hoče ostati med
nami. Dobrodošel.

Naš misijonar p. Kazimir
Zakrajšek in ustanovitelj Le-
monta se je tudi dvakrat u-
stavil pri nas. Po tolikih le-
tih delovanja tukaj in on-
stran luže, se mu kar čudi-
mo, da zmore še toliko napa-
ra. Premnogo misijonskih
pobožnosti je prevzel po na-
ših naselbinah, ljudje ga z
veseljem sprejemajo.

*

Sprejeli smo iz Rima vest,
da je hudo obolel za staro
boleznijo naš bivši Lemont-
čan, pater Hugo. Priporoča-
mo ga v molitev. Zadnji čas
je učil na kolegiju sv. Anto-
na v Rimu, kamor je pribežal
pred hunskimi Nemci.

*

Fr. Leon je bil prestavljen
v Betlehem, Penna., kjer bo
pomagal na prekmurski žup-
niji sv. Jožefa ondotnemu
župniku p. Ireneju.

*

Manjše redove je prejel
naš brat klerik, Jerome Sel-
lak, rodod Njujorčan. Če mu
ne bo vojska zmešala štrene,
bo pri sv. Cirilu v New Yor-
ku prihonjo leto nova sv. ma-
ša.

*

Obljube sta položila v ro-
ke p. komisarja dva novince
frater Friderik Orehek in
frater Anton Kness, oba Cle-
velandčana. Želimo jima sta-
novitnosti.

*

Dva nova misijonarja ima-
mo v svoji sredi. P. Lojze Ma-
dic iz So. Chicago je imel že
dva misijona in P. Avgustin

se je ravnokar tudi vrnil iz misijona v Penna. Za misijone zahtevajo sedaj gospodje že tudi angleške govore, zato so naši fantje kakor rojeni. Tri dni po angleško, za tri dni jo pa slovensko usekajo. Dobro srečo. Sedaj bomo videli, če je bil Lemont praktičnega pomena, ali ne.

*

Srečno novo leto žele naši študenti vsem svojim dobrotnikom. Tudi v novem letu se bodo spominjali vseh dobrih src, ki so bila zanje v letošnjem letu tako radodarna. Bog jih živi in ohrani. Za milost telesnega in duhovnega zdravja vseh svojih prijateljev in dobrotnikov bodo molili vse dni v novem letu.

*

Prejeli smo nekaj pisem, v katerih naši naročniki sprašujejo, če se bo res naročnica v prihodnjih mesecih povišala. Upravištvu lista o tem nič ne ve. Pač pa bo treba list skrajšati na 32 strani, kot je vedno bilo v prejšnjih letih. V zadnjih letih smo številke časih malo raztegnil na 40 in 48 strani. Na 32 strani moramo list skrajšati, ker se je papir zelo podražil.

*

Koledarja imamo še nekaj števil v zalogi. Proti pričakovanju smo prodali že blizu 4 tisoč komadov. Požurite se, če hočete koledar za l. 1942. Pošel bo v prihodnjih tridesetih dneh.

*

Brat Antonin, naš zastop-

nik po naselbinah se bo v prihodnjem mesecu mudil po državi Ohio. Priporočamo ga naklonjenosti naših prijateljev in naročnikov. Seveda ne bo mogel prav v vsako najmanjšo naselbino, zato bodite tako dobri in sami pošljite naročnino naravnost v Lemont.

*

Jerry Koprivšek nam je pisal iz Brooklyna in nam svetoval, da obelodanimo razne novice iz posameznih fara. Ave Maria naj bi bil skupen list za vse fare. Tudi druge župnije imajo svoje "Bulletins". Dobra misel, sprejmemo vse novice, toda naš g. pevovodja morda ne ve, da imajo povečini vse fare, tudi slovenske, svoje posebne "Bulletin", v katerih sproti poročajo o dogodkih v fari, zato niso novic pošiljali semkaj.

*

K povpraševanju po Stričku na zapečku, pripominjamo in odgovarjamo, da bomo na vsako pismo odgovorili, toda zadnje čase takih pisem nič ni došlo. Pišite ljudje božji, pa se bo zbudil tudi stric na zapečku.

*

K poročilom o darovih. Vsakega petnajstega v mesecu mora biti vsa tvarina v tiskarni, tisti, ki ste poslali darove po petnajstem decembru, bote imeli torej svoje darove za samostan ali maše, obelodanjene šele v mesecu februarju.

*

Umrli so sledeči naročniki

našega lista:

Mrs. Mary Pesich iz Johnstowna, Penna;

Mrs. Mary Vicich iz Clevelanda;

Mr. John Stefančič iz Chicago;

Mrs. Mary Stukel iz Laureum, Mich.;

Mrs. Katarina Hrebec iz Calumet, Mich.;

Mr. Anton Pogorelec iz Loraina, Ohio;

Mr. Jernej Knaus iz Clevelanda.

Bog jim plačaj vse njihovo prijateljstvo do nas in jim daj večni mir in pokoj.

*

Zahvale

Zahvalujejo se Bogu, Mariji, Sv. Tereziji, Frideriku Baragi za pridobljene milosti: J. Filipic, J. Kuznik...

Bog plačaj dobrotniki!

ZA LIST AVE MARIA—Po \$5: F. Loushin. — Po \$3: J. Filipič. Po \$2: U. Strubel. — Po \$1: F. J. Kolar, J. Zaletel, K. Lopčič, A. Sluga, Mrs. Sredenšek, M. Yarnovich. — Po 50c: R. Usnik, V. Krajc.

ZA MARIJIN ALTAR—Po \$6: M. Pavlesic. — Po \$5: A. Orehek. — Po \$3: Mrs. A. B. Jereb, K. Lopeic. — Po \$2: J. Meglen, M. Bulich. — Po \$1.50: P. Prah. — Po \$1: G. Zaman, M. Skerl, A. Perušek. — Po 50c: K. Pistopec.

ZA TABERNAKELJ—Po \$10: A. Hribar. — Po \$5: M. Pavlesic. — Po \$2: E. Gabrenja, M. Bulich. — Po 50c: F. Neremar.

ZA BARAGA—Po \$1: J. Meglen.

ZA SAMOSTAN—Po \$10: N. N. — Po \$5: A. Kodarich, A. Orehek, C. Yartz. — Po \$3: A. Kaplan. — Po \$2.50: R. Fabjan, A. Petros, Mrs. M. Smarker. — Po

\$2: A. Russ. — Po \$1: G. Pavlakovich.

ZA LUČKE—Po \$3: K. Triller. — Po \$2: Mrs. A. Chopp. — Po \$1.50: Mrs. A. Sasek. — Po \$1: Mrs. J. Gruden, Mrs. F. Lukežic, M. Stariha, J. Prisel, J. Wessel, N. N., E. Koren, G. Zaman, Mrs. K. Bartol, J. Mihelčič, J. Starc. — Po 50c: V. Kump, M. Evanish, K. Lopčič, B. Svajgar, N. N., F. Terček, A. Penko, F. Pantzar, H. Slabic. — Po 30c: M. Mestek. — Po 25c: A. Svelc, Mrs. E. Smolich.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA—Po \$24: J. Kness. — Po \$10: J. Muhich, Mrs. A. Grahek, U. Jakšic, K. Hladnik, M. Lukešin. — Po \$8: K. Muhich, F. Muhich, J. Peshel. — Po \$5: M. Kapsch. — Po \$3: A. Drenik. — Po \$2: J. & L. Gregorčič. — Po \$1.50 J. Burgstaler. — Po \$1: J. Shetina, F. Stetina, A. Shetina, L. Flander, A. Turk, A. Nasenbenny, J. Skrinar. — Po 75c: E. Koren. — Po 50c: F. Terček, Mrs. A. Sasek.

SV. MASE—Po \$15: K. Hladnik. — Po \$12: J. Muhich. — Po \$10: G. Tomsic, P. Pogorelec, J. Logar. — Po \$9: M. Stariha, E. Kovačič, Mrs. Florence. — Po \$7: N. N. — Po \$6: J. Kervin, F. Levstik. — Po \$5: Mrs. J. Skufca, K. Misica, J. Zupan, R. Mence, F. Bogovich, A. Krzjanich. — Po \$4: J. Vesel, M. Govednik, M. Svigel. — Po \$3: Mrs. Sepic, Mrs. Gerchman, L. Condon, Mrs. A. Novak, F. Dolinar, U. Strubel, A. Dvoršek, L. Mortl, N. N., J. Poljak, Mrs. Vahčič. — Po \$2.50: K. Gerbec. — Po \$2.25: Mrs. E. Smolich. — Po \$2: A. Jurečič, A. Turk, Mr. J. Jerasha, Mrs. A. B. Jereb, Mrs. E. Lemanski, N. N., K. Lopčic, R. Glasar, L. Bozzich, P. Artman, Mrs. Cvenk, T. Aufderklam, F. Kozel, J. Mravintz, J. Kokal, T. Sulzer. — Po \$1.75: M. Stefanic. — Po \$1.50: J. Zgajnar, M. Fink, J. Fraus. — Po \$1: N. N., N. N., M. Gregoras, A. Krall, M. Culek, L. Milavec, M. Meglich, A. Stiglitz, M. Nose, Mrs. F. Peterka, M. Grahek, Mrs. E. Gilna, Mrs. M. Zaletel, J. Pintar, A. Zalar, J. Lesjak, Mrs. A. Sasek, N. N., Mrs. M. Malovrh, Mrs. Osterman, A. Sterk, M. Mahovic, J. Leskovitz, J. Sladich, Mrs. Mlinar,

Mrs. Kolšek, F. Glach, M. Mestek, M. Hochevar, Mrs. Vidic, J. Prisel, G. Boncevic, J. Kužnik, M. Samonisek, Mrs. A. Chopp, K. Govednik, M. Pavlesic, Mrs. Kavčič, M. Grill, E. Oven, F. Ulcher, F. Pirman, A. Treven, J. Hochevar, J. Starc, M. Kotze, J. Mladich, M. Sivic.

Novoletno voščilo

Očetje frančiškani žele vsem svojim zastopnikom, prijateljem lista in naročnikom: veselo in srečno novo leto. Upamo, da bomo tudi v novem letu vsem ostali pri srcu, kakor bomo mi svoje dobrotnike ohranili v duhovnem spominu molitve vse dni leta. Bog povrni vsem stotero, kar so v starem letu dobrega storili za naš samostan, naše študente in naš list.

Čč. sestre se zahvaljujejo

\$15: Mrs. Fanny Pečnik.
\$10 nabrala Mrs. Anton Matkovich, sama darovala \$2; Mrs. Frances Pajk.
Po \$5: Miss Brigita Spenko, Mr. Joseph Oblak, Mrs. Hajdinjak, Antonija Požun, John Videgar, Milwaukee, Anna Liver, Milwaukee, Mrs. Glusac.
Po \$3: Florian Mary Richtar.
Po \$2: Mrs. M. Petrasic, Mrs. Ruper.
Po \$1.50: Mrs. Kure.
Po \$1: Mr. John Pauc, Mary Pogachar.
Lucija Gregorčič nakolektala.
Po \$5: Katarina Sunich, John Tisel, Anna Levar, Ivana Klobučar, John Androjna.
Po \$3: Frank Bajt.
Po \$2: Mary Zore, Mrs. Grahek.
Po \$1.50: M. Jormik.
Po \$1. Anna Meierle, John Sok, John Dobnik, Mary Grivec, Anna Prek, Louis Koska, Ana Remšak, J. Guadar, Anton Erman, John Kastelic, Elisabeth Sedmak, Christina Mramor, Lucija Sagadin, nei-

menovana, Josephine Krivitz, Tereza Zorc, Eva Oswald, Theresia Sedmak, John Jelenc, John Kokoly, Rozy Dullar, Luiza Kralj, Frank Skorup, Mrs. Frank Ash, Maria Mohorko, Louis Wamberger, Mrs. Zalar, Mrs. Sterle, John Koprivetz Jr., Anna Koprivetz, Stanley Uršič.

Po 50c: Eva Oswald, Neimenovana, Frank Grahek, Mrs. Pauček, Mrs. L. Godec.

Vsem darovateljem srčen Bog plačaj.

Walsenburgh, Colorado—

Po \$5: Mrs. Tony Panjan.
Po \$2: Mary Matkovich.
Po \$1.65: Mary Majetič.
Po \$1: Julija Tomšič, Frances Pajk, Josip Klarich, Mary Stojčar, Frank Colner, Mike Lozinsky, Johana Fink.
Po 50c: Ana Jamša, John Krist, Geo. Andra.

Prav pristrčna zahvala družini Matkovič, Mrs. P. Panjan in hčerkam, in Mrs. B. Frances Pajk za vso pomoč in prijaznost.

Canon City, Colorado—

Po \$5: Mrs. Louis Pirc.
Po \$2: Frank Boben, John Adamič Jr., Louis Adamič, Tony Dremel, Ana Susman.
Po \$1.50: Mary Kimik, Angela Javornik, Frank Jekovich.
Po \$1: Louis Boben, Joe Kimik, Joe Javornik, Frank Javornik, Mary Lavriha, Mary Stariha, Frank Smith, Margaret Ferkul, A. E. Kinmick, Tony Straner, Florjan Adamič, Mary Kočilija, Frances Horvatin, Joe Skrabec, Frank Konte.

Po 50c: John Legan, Anton Koretič, Mary Stariha.

Vsem darovalcem prav veliki Bog plačaj. Zlasti pa še Mrs. T. Dremel, ki se je takoj odzvala ter nas spremljala in nam kazala pot.

Compliments of
DR. F. J. ZALLAR
Dentist
GILBERT, MINNESOTA
Phone 232-W

MR. & MRS. ROBBINS

MISLIM, da je že okoli 14 let, kar smo se spoznali. Bilo je v Detroitu, ko me je prvič prišel obiskat P. Odilo. Že drugi dan izvleče papir, mi ga pokaže in pravi: Ali poznaš to družino?

Gledam in čitam: Alojzij Robinšek. Poleg je stal natančen naslov. Belim si glavo, pa nič ne dotuham. Seveda je tista ulica daleč od naše cerkve, nič ni čudnega, če se še nismo seznanili.

P. Odilo pripoveduje:

“Ko sem hodil doma v gimnazijo, je bil Robinšek nekaj časa moj sošolec. Precej starejši od mene. Rojen je bil v Gradcu in se je pozneje preselil z materjo nekam v Slovenske Gorice. Šolal se ni dolgo, kmalu je odšel nekam na Nemško in od tam v Ameriko. Jaz sem se med tem seznanil z njegovo teto, mi je pravila, da ji je nekaj časa dopisoval iz Detroita, pozneje je pa izgubila sled za njim. Toliko je še vedela povedati, da se je v Ameriki oženil z nekim slovenskim dekletom, ki je tudi z Nemškega priromala čez lužo. Zdaj imam nalogo, da ta dva človeka obiščem.”

Šla sva jih iskat. Ko dospeva na naslov, ni bilo ne duha ne sluha za kakimi Robinški. Našla sva pa prijaznega človeka, ki nama je skušal pomagati. Dejal je, da že dolgo stanuje v tisti veliki hiši, pa se ne more spominjati, da bi kdaj stanovala tam stranka s tem imenom. Končno pravi: Napišite mi ime! (Znal je samo angleško, midva pa takrat še nisva veliko vedela o “spelanju”...)

Študira ime “Robinšek” in nekaj se mu začne svetiti. Bila je tu do nedavno stranka z imenom “Robbins”. Morebiti je ta tista, ki jo iščeta. Preselili so se, če se ne motim, tja in tja. Tako nama je povedal.

Midva pa hajdi na novo pot. Tudi tam jih ni bilo. Zvedela sva pa zanje prav lahko. Uro pozneje smo bili že skupaj. Res je stalo na vratih: Mr. & Mrs. Robbins...

Prijazna človeka, tri otročiče sta imela,

vesela sta bila najinega obiska, toda pogovarjati smo se morali večinoma — po nemško! P. Odilo ni znal angleško, jaz tudi ne kaj preveč. Slovensko pa onima dve-ma ni šlo...

In smo se nemškvali. P. Odilo je kregal Lojzeta, zakaj je slovenski pozabil, pa tudi njegove žene se je kmalu lotil. Povedal jima je nekaj precej gorkih. Saj veste, kako je znal, če se je lotil. Jaz sem seveda držal z njim, vendar nisem preveč pritiskal, ker sem se čutil tujca v hiši. Odilo je bil pa po dveh minutah že doma.

In sta se smejala in razlagala, da slovenščina nima nobenega pomena, da v Ameriki samo angleščina velja, da bosta še nemščino kmalu pozabila. Poudarila sta pa vendar tudi to, da slovensko še “zastopita”, če je ravno potrebno. Nočeta pa, da bi sosede vedeli...

Spet sta bila kregana. Kaj pa sorodniki v starem kraju, je silil P. Odilo. Ali je lepo, da sta jih tako zanemarila in pozabila? Oni še vedno mislijo nanju... In naposled, kaj pa — domovina...?

Še sta se smejala, zmigavala z rameni in kazala le malo zadrege. Oh, ko se je človek uživel v to deželo, se privadil tukajšnjim ljudem, si ustanovil družino, dobil dobro in stalno delo... Kaj bi še s “staro kontro”...

In tako dalje. Še sva bila povabljenata in še nekaterikrat sva šla. Postali smo si precej prijatelji, “rojaki” si nismo mogli postati...

Ko P. Odilo radi vedno večje misijonske zaposlenosti ni več prihajal v Detroit, sem tudi jaz zgubil stike z družino Mr. & Mrs. Robbins. Med naše ljudi jih nisem mogel spraviti, v cerkev sta hodila k Ircem, tako smo kar pretrgali stike in polagoma sem jih popolnoma pozabil.

Štirinajst let pozneje. Sedim tu na 6019 Glass Ave. pri pisalni mizi, pa me pokličejo k telefonu.

“Ali greste kaj okoli po hišah? Pri nas bi vam dali za maše, saj veste, za duhovnike v starem kraju. Pridite k nam. Naslov je ta in ta. Ko nas boste videli, se boste najbrž takoj spomnili na Detroit. Seveda, če

se niste že tako postarali, da vas spomin zapušča . . .”

Z veliko radovednostjo sem se spravil na pot. Nič si nisem mogel misliti, čigav glas me je zval iz slušala. Daleč je bilo, pa gnala me je radovednost. Pridem do cilja, stopim na porch, pogledam na poštni nabiralnik.

“Mr. & Mrs. Robinšek!”

Obstal sem kakor pribit. Spomin je oživel, skok misli v Detroit je veliko pripomogel. Zazdelo se mi je, da P. Odilo stoji poleg mene . . .

Toda kje sta Mr. & Mrs. Robbins . . .?

Še smo se spoznali, čeprav smo imeli precej ogledovati drug na drugega. Otrok je bilo pet in — čudo prečudno! — po slovensko so me pozdravili. Res, samo pozdravili so me po slovensko, pogovarjati se niso mogli, razen v prav kratkih stavkih.

Mrs. Robbins, hočem reči Mrs. Robinšek je pa znala slovensko tako dobro kot pred 25 leti v Slovenskih Goricah. Tudi Mr. Robbins je znal. Kar znak me je vrglo na zofo in od začudenja sem onemel. Kako se je vendar zgodil čudež . . .

Razložila je Mrs. Robbins, hočem reči: Mrs. Robinšek, in Lojze je prilagal po svoje.

“Že sedem let smo v Clevelandu. Vedeli smo, da je to ameriška Ljubljana, pa smo jo hoteli zatajiti. Hoteli smo nadaljevati detroitski način življenja. Toda, ko je začetkom leta bilo toliko v časopisih o Jugoslaviji in ko je prišla tista strašna nesreča nad našo domovino, sva tudi midva spoznala, da — kri ni voda . . . Nekaj se je začelo gibati v srcih, kar sva bila mislila, da je že davno mrtvo. In ko sva opazila pri grških sosedih, kako so ponosni na svojo domovino, potem pa isto pri Fincih in še pri drugih, sva postala lepega dne spet Slovenca. Saj tisto, veste, da sva slovensko pozabila je bilo bolj namišljeno. Res nama ni šlo več tako gladko, ampak zadnje mesece čitava spet slovenske liste in tudi govoriva med seboj po domače. Zdaj spet kar gre, kajne? Tudi otroci že pobirajo za nam. Dobro, da ste vi tukaj, se bomo

večkrat kaj pogovorili. Zdaj morate biti v naši hiši stalni gost . . .”

“Ha, prav nobenega drugega dela nimam v Clevelandu . . .”

Ni bila posebno vljudna ta moja opazka, pa smo jo kmalu v bolj priljudne besede postavili. Zaupala sta mi, da bi rada zahajala med Slovence, toda sram jih je in ne vesta, kako bi se seznanila. . .

Dobil sem za maše, lepo število sem jih dobil, in poslovil sem se. Seveda sem moral obljubiti, da še pridem. “Bomo vselej dali za kaj maš,” je rekla ona in se smejala, češ, da bom na ta način prihajal k njim “z opraskom”.

Odšel sem in mislil na besede drugega Lojzeta, ki se za Adamiča piše: Morala je umreti Poljska v Evropi, da so se njeni sinovi in hčere v Ameriki zavedali svojega življenja . . . Ali je tudi mati Slovenija šele na Kalvariji našla dva svoja otroka...?

Ko je nekoč ameriški prezident Lincoln jahal na deželo, zagleda svinjo, ki bi se v močvirju bila skoro utopila in ki se je zaman trudila, da se reši iz blata. Prezident stopi s konja ter pomaga svinji iz močvirja — pri tem pa se seveda prav pošteno oblati.

Zgodbica se je kmalu raznesla in vsakdo se je čudil, kako da si gre prezident prizadevat toliko truda zaradi navadne svinje. On pa je rekel: “Nisem storil tega samo radi svinje, temveč tudi zavoljo samega sebe.”

Kaj je hotel s tem povedati? Da se pač naše dejanje ne tiče samo teh, ki jim storimo kaj dobrega in usmiljenega, temveč tudi nas, ker s krepostnim udejstvovanjem naše moči rastejo, v brezbriznosti pa otope.

“Ne navajaj se hladno gledati, kako trpi živo bitje, kajti to vpliva nate kakor zlobna čarovnija starih pravljič, ki spremeni človeka v kamen!” Sočustvovati pomeni sodoživljati, in kdor ne more več sočustvovati, v tem tudi ni več notranjega življenja.

POMAGAJMO

nesrečnim v Domovini!

Nič še ni ponehal, nič še ni potihnil ta klic po naših naselbinah.

Pomoč domovini je danes prav tako nujna in potrebna, kakor je bila prvi dan po razpadu Jugoslavije.

Ljudje ugibajo sem in tja, modrujejo tako in drugače. Vse je lahko prav, vendar od samega ugibanja in modrovanja naši tam doma ne bodo imeli nič.

Pomožna Akcija Slovenskih ŽUPNIJ je našla pota, po katerih se pomoč lahko pošlje TAKOJ in kolikor mogoče NARAVNOST. Preko Washingtona in Rima gre naravnost v Ljubljano in v roke posebnemu odboru, ki se je zbral okoli vsem dobro znanega škofa Rožmana. Ko je enkrat pomoč tam, nimamo nobenega dvoma več, da je v pravih rokah.

Poročali smo že naši javnosti, da vse to ni samo "pobožna želja", ampak da je v naših rokah že tudi potrdilo o prihodu pomoči v Ljubljano.

Zato nam ne preostaja nič drugega ko odločiti se in DAROVATI.

Pomožna Akcija Slovenskih ŽUPNIJ zbira še vedno darove za svete maše, ki jih bodo opravili pregnani duhovniki v domovini, denar pa porabili v korist najbolj potrebnim. Tudi zase, seve-

da, če so sami med najbolj potrebnimi. Vse to nadzira posebni škofijski odbor. Do novega leta je bilo odposlanih tja že okoli 4000 mašnih intencij in ravno toliko dolarjev.

Ali ste vi že kaj poslali? Ako ne, pa se sedaj odločite in pošljite. Seveda ne naravnost v Ljubljano, temveč na glavni urad Pomožne Akcije Slovenskih Župnij ali pa na ime njenega tajnika. Oboje boste našli tu spodaj.

Pomožna Akcija Slovenskih ŽUPNIJ stopa na dan tudi s splošnim zbiranjem denarnih darov. Nabirati želi čim več in poskrbeti, da bo HITRO prišlo v roke trpečim v domovini. Organizirati se ima po vseh slovenskih župnijah. Ali ste pri vas že kaj ukrenili v tem oziru? Ali se boste kmalu odločili, da stopite z delom na dan?

Morda pri vas nimate slovenske župnije. Pa bi vseeno radi kaj naredili? Seveda, kdo bi pa mogel o VAS kaj drugega misliti. Kar hitro se odločite in pišite na glavni urad po navodila in smernice. Čimveč nas bo na delu, toliko več upanja moremo imeti, da bo iz vsega tega res tudi USPEH.

Pomagajmo, dokler moremo! Pomagajmo, dokler smemo! Kdo ve, kaj bo čez leto dni z nami? Ne odlašajmo na takrat, ko utegne biti prepozno... Takrat se bomo kesali, ako ZDAJ ne naredimo, kar MOREMO. Dajmo in Bog bo povrnil!

Ako iz kakega razloga pri vas še niste nič začeli, pa bi

TI rad dal, pa bi TI rada dala, POŠLJI naravnost. Naslov ni preveč neroden, zapomni si ga, ali ga pa prepisi (besedico "tajnik" lahko izpustiš):

P. Bernard Ambrožič
OFM, (tajnik)
6019 Glass Ave.,
Cleveland, Ohio.

ENA BOŽJIH CVETK

Tako smo prepričani o vsesplošni pokvarjenosti današnjega sveta, da celo nad samim seboj takorekoč vsak obupuje. Ko je vse narobe okoli tebe, kako moreš biti ti drugačen od drugih. Ali je mogoče, da bi ostalo jagnje sredi volkov? Ko si tedaj zašel med volkove, bodi tudi ti volk med njimi, drugače te požoro in kaj imaš od tega...?

Na take in podobne načine se izgovarjajo ljudje in skušajo dopovedati, da niso sami krivi, če niso — jagnjeta...

Ob pismu, ki sem ga nedavno prejel od slovenskega dekleta iz zelo oddaljene kandske provincije, mi je prišlo na misel tisoč izgovorov, ki sem jih že bil slišal iz ust rojakov zadnjih 16 let. Ne morem se premagati, da ga ne bil dal v javnost. Saj sem nehote vzkliknil, ko sem razbral iz pisma skromnost, zvestobo, vero in ljubezen te rojakinje: Evo, tu vam je ena božjih cvetk!

Pismo se glasi:

“Prav lepa hvala za vaše cenjeno obvestilo, ki sem ga bila prav vesela. Tu je bila pred kratkim na obisku neka gospa iz Amerike in sem po njej poslala pismo sestri. Upam, da bo vsaj na ta način prišlo moje pisanje v njene roke.

Vprašali ste, kaj je moje opravilo tukaj gori v taki oddaljenosti od sveta. Uslužbena sem na farmi in to že pet let in pol. Ves čas na enem mestu. Moja gospodinja je stara in bolna. Zato se mi smili in je ne bi rada zapustila. Če bi ne bil ta vzrok, bi se zelo rada pomaknila kam bliže mesta. Eno je to, da bi imela bliže do cerkve. Pa tudi plača je tukaj jako majhna, saj dobim na mesec le \$15.00.

Cerkev, ki navadno vanjo zahajam, je oddaljena od tu 12 milj. Je še ena precej bliže, pa tam služba božja ni ob takem času, da bi bilo zame ugodno. Zato pa moram tja daleč, ker je boljša zveza za moj bus. Grem pa v cerkev prav vsako nedeljo, če le gospodinja nima posebnih napadov. Ravno danes pa nisem mogla iz takega razloga, zato Vam pošiljam tolar, ki bi ga potrošila na busu. Porabite za pomoč staremu kraju ali sploh za kako dobro stvar. Saj v ameriškem denarju tako ne bo zneslo en cel dolar.

Nič ne vem, da bi tu okoli bilo kaj Slovencev ali Hrvatov. So skoraj samo angleško govoreči ljudje in nekaj nemških družin. Slišala sem pa, da je precej Slovencev in tudi Hrvatov doli v . . . Čujem pa, da se za verske

reči nič ne brigajo. O tem bi Vam lahko napisala marsikaj iz svoje lastne skušnje v preteklosti, pa bi se pismo preveč raztegnilo.

Čitam redno Amerikanski Slovenec. Preveč bi mi bilo pusto brez njega. Zelo z zanimanjem sem čitala spise pod naslovom “Jeremija. . .” Veliko resnic je bilo povedanih v tistih člankih, zlasti v številkah od 29. avgusta.

Zdaj pa moram končati. Daj Bog, da bi mogli še prav veliko lepega napisati v list, ki ga jaz dobivam, in v druge slovenke liste. Dobri slovenski časniki so vez, ki nas drže skupaj. Brez njih bi bili popolnoma izgubljeni.

S spoštovanjem pozdravlja vdana . . .”

SLOVENSKI MISIJONARJI PIŠEJO –

Polnoč božične noči se bliža. Misijonar kleči pred oltarjem v novi cerkvi svete Terezike v Bošontiju.

Iz vasi odmevajo udarci gongov, bobnjev in piščalk, a vmes se slišijo veseli glasovi bengalske božične pemi: “Ešo, pudži nobo Radžare!” — “Pridite, poklonimo se novemu Kralju!”

Mala rdeča luč pred Najsvetejšim in lučka pred jaslicami napolnjujeta cerkev s tajinstveno svetlobo. Povsod je mir in tišina — samo tam pri jaslicah se sliši šepetanje

— droben otroški glas. Misijonar se obrne in zagleda malo Premanondo — Ljubeznivo — kako se pogovarja z Jezusom v jaslicah. Lica ji žarijo od radosti in sreče. V rokah drži kovinast krožnik poln riža. Na vrhu je rumena banana, okoli riža pa venčič belih cvetic. Deklica nežno pogleda božje Dete in postavi krožnik z rižom in banano pred jaslice. Potem sklene drobne ročice, jih vzdigne proti čelu in se globoko prikloni — bengalski način izražanja spoštovanja in vdanosti. A venec? Obesila ga je malemu Jezusu okrog vratu.

Premanonda je mala poganka. Starši so ji že pomrli. Sorodniki jo nimajo radi. Neusmiljeno jo tepejo in gonijo na težko delo. Strogo so ji prepovedali hoditi na misijonsko postajo. Toda mala Premanonda je slišala, da Jezus ljubi otroke. Zato je večkrat skrivaj prihitela k misijonarjem, da bi bolje spoznala Ljubitelja otrok.

Misijonar se tiho približa k jaslicam.

“Premanonda, kaj delaš tukaj?” — Deklica se prestrašeno ozre.

“Ne boj se, Premanonda, ali si prišla obiskat malega Jezusa?”

“Da, oče. On ljubi Premanondo.” In zopet se je priklonila proti jaslicam.

“Pa kaj si mu povedala ko si položila pred Njega svoj lepi dar?”

“Rekla sem mu, da ga Premanonda ljubi, da ga ima rada kot svojega bratca Nilborona. Tudi Vaše ime sem mu povedala. In prosila sem ga,

naj da mnogo dobrega Vam in Vašim prijateljem tam daleč čez veliko vodo, ki imajo nas male Bengalke tako radi. ni v svojem malem srcu polnem ljubezni."

Dragi dobrotniki in misijonski prijatelji! Misijonarji v Bengaliji se iz vsega srca pridružujemo željam in molitvam male Premanonde. Čeprav nas loči velika razdalja, vendar bodo v sveti božični noči naše misli pri Vas. Pa tudi s tem lističem Vam še posebej želimo vesele božične praznike in obilo božjega blagoslova v novem letu.

K božjemu oltarju

Le še nekaj dni in prvič bom pristopil k božjemu oltarju, k Bogu, ki razveseljuje mojo mladost. Sanje in želje davnih dni bodo uresničene. Dan, za katerim sem toliko hrepenel, za katerim so hrepeneli moji dragi starši, sorodniki in prijatelji — ta dan se približuje.

Težko je izraziti misli in občutke novomašniškega srca. Na predvečer velikega dneva, ko ga Odrešenik sveta tako visoko povzdigne nad to zemljo, njegove misli pač ne morejo biti posvetne.

Dnevi mašniškega posvečenja in nove maše so sveti in nepozabni dnevi za srečne starše in za še bolj srečnega sina. Misel na srečo očeta in matere poveča srečo sinovo, posebno v trenutku, ko sme svoje lastne starše obhajati z nebeškim kruhom.

Tudi mene je misel na ta

veliki trenutek napolnjevala s srečo in radostjo. Toda ljubi Bog je želel drugače. Poklical me je v daljno misijonsko deželo, da tukaj v Bengaliji, daleč proč od domovine, daleč od svojih dragih darujem prvič nekrvavo daritev za zveličanje milijonov duš, ki že stoletja čakajo, da pride tudi nad njih kri Jagnjeta kot vrelo večnega življenja.

Na vse te milijone bom mislil, ko bom prvič držal v rokah svojega Gospoda in Boga pod podobo kruha. A bodite uverjeni, dragi misijonski prijatelji, da se bom pri svoji novi maši s hvaležnim srcem spomnil pred Bogom vseh Vas in Vaših dragih. Vaše živo zanimanje za bengalski misijon daje namreč nam misijonarjem pogum in moč za vztrajanje pri naporu misijonskem delu, medtem ko Vaše molitve in žrtve izprosijo božji blagoslov našemu delovanju. In tako z Vami skupaj, z združenimi močmi, delamo za širjenje božjega kraljestva v Bengaliji.

Mnogokrat ste že slišali besede Kristusove: "Žetev je velika, delavcev pa malo." — O kako resnične so te besede v našem bengalskem misijonu: izmed 3.000.000 poganov je manj kot 10.000 katoličanov in samo 8 misijonarjev. Pomislite: osem misijonarjev za tri milijone poganov!

A kakšni so izgledi za bodočnost? Iz stare domovine nihče ne more več prihajati dokler traja vojska. — Kaj pa iz Amerike? Uverjen sem, da so tudi tam, med ameri-

kanskimi Slovenci, plemeniti mladeniči in mladenke, ki so pripravljeni velikodušno se odzvati Kristusovemu povabilu: "Hodi za menoj!" — Teh plemenitih duš se bom še na poseben način spomnil pri svoji novi maši in prosil Zveličarja, da bi jih poklical v svojo službo, da bi vztrajali v svojem namenu in kmalu prišli tudi sami v Bengalijo pomagat pri širjenju božjega kraljestva. Res je, žrtev je velika, toda sreča misijonskega poklica je še mnogo večja.

S prisrčnimi misijonskimi pozdravi ostanem Vaš v Kristusu hvaležni

Janez Ehrlich, D. J.

Nek preprost podeželski fant je delal privatni izpit za prvi dve gimnaziji. Profesorji so se čudili njegovemu znanju, ko je odgovarjal naravoslovje. S profesorjem sta obdelala že vse mogoče živali in se končno ustavila pri morskih. Pa vpraša profesor: "No, ali poznaš morske zvezde?"

"Poznam."

"Koliko pa jih je?"

"Samo ena, gospod profesor."

"In sicer?"

"Marija."

Chamforta so nekoč vprašali, kaj mora človek storiti, da ga ljudje ne zasovražijo in se jim ne zameri.

"Nič ni lažjega!" je vzkliknil Chamfort. "Človek ne sme biti značajan in pa misliti na sme po svoje!"

JUNIOR'S FRIEND

MAIL BAG

Dear Juniors' Friend,

I received your letter — for which I thank you. I am glad that you will print my letter in the Juniors' Corner and I am sure I'll like it all the more . . . Winter is now on its way. I always have a lot of fun skating and sleighing. I also play hockey. Santa Claus came to town on Saturday in a big parade. I went to watch it with my mother, brother and sister. My brother, Eddie, is eight years old and my sister Mary is six. They both attend St. Paul's school. My teacher's name is Brother Thaddeus; he is also the principal of the school.

Yes, I know Father Bernard; he has often visited our house. He has also promised to take us to the Shrine of the Canadian Martyrs in Midland after Easter. It is very nice there—I went there in the summer. Now I must close my letter and hoping to hear from you soon, I remain

John Skrabec
(Toronto, Ontario)

This is my first letter to the Ave Maria. My name is Dorothy Marie Snyder. I am nine years old and in the fourth grade in Holy Family school. My teacher's name is Ven. Sr. M. Lavoslava. Our Pastor is Rev. Father Daniel Gnidica, O.S.B. (By the way,

you know that Anna Smrekar is my GOOD aunt?)

Dorothy Snyder
(Kansas City)

I was very glad to receive the letter from you telling me that I am welcome in the Ave Maria. Just think! I shall see my name in the Ave Maria also. I can hardly wait for the issue to come out, to see the Juniors' Corner which I always read . . . Did you enjoy your holiday dinner? I did, but I think we have much more to be thankful for than just a big dinner. We thank God that we are living to enjoy everything that we have . . . Thanks for the beautiful postcard you sent me with your letter. My brother received his letter shortly after I received mine . . . We had a bazaar at our parish and I worked in a stand every night, for I was elected president of the St. Agnes Sodality. The girls of the St. Agnes Sodality took care of one booth, of course I put different ones in for each night . . . Hoping to hear from you soon, I remain.

Theresa Mihalic
(North Chicago)

How are you, Father? I am fine myself. I wish I could've come to see you that Sunday but Pauline wouldn't take me; she said I was too little for her. How do you like Detroit? . . . I got 3 A's, 4 B's and 5 C's on my report card. My brother said I

should study more. Then, he got his report a little later and it was worse than mine. Peggy is going to have baby pups pretty soon . . . We have nice weather. Sunday we had snow but it melted soon after. I wish the snow wouldn't melt because I like to play in it. Pauline said you looked nice. (Thank you and Pauline too, for the compliment). I will come and see you next time when you come to Detroit because I will be bigger. The family says hello! Sincerely,

Rosemary Rosa,
(Detroit)

I suppose you're wondering what has happened because I haven't written you any sooner, but you'll have to excuse me. I just couldn't find time — there is always something popping up. I was wondering if you really enjoyed your stay here and whether or not you enjoyed yourself at our home. Did you get home safely? I hope so! . . . Well, here's more about my trip — if you wish to print it. As you know, this is all about San Juan Capistrano Mission, California.

As you enter the mission you come into a large courtyard which is very beautiful. In this courtyard are all different sorts of beautiful flowers and many citrus trees. There are also the immaculate white doves. These doves are tame and will come to you if you have something to feed them. I myself had about six of

them perched on me at one time. They perch on your head, shoulders, and stand in the palm of your hand.

As you go farther on a guide waits for a group to take around and explain all the different rooms and buildings of the mission. She first took us into the small room which was once the kitchen of the early monks of the mission. There wasn't much left to it but a few large stones which served as a small table near a fireplace. She then took us into another courtyard in which are the holy bells. These bells are still rung when services are held and at the Angelus. This courtyard is also very beautiful with its climbing vines and various flowers.

You then enter through another door into a room in which are displayed all the oldest vestments, linens and bells of the mission. These vestments are all hand embroidered and very, very beautiful. The church is very old, still having the old style pews and fixtures. The stations of the cross were all oil paintings and were sent from Spain. There is supposed to be a story connected with these stations — one of them was missing. In its place they hung a huge picture of the crucifixion. This picture is almost as high as the whole wall. The altar was wooden and had gold leaf trimmings. It was exquisitely beautiful considering its age.

We then went to see the swallows roost but to our disappointment no swallows were to be seen. They have nests in little holes in the walls. The Swallow's roost at one time was the first church of the mission. This had been destroyed. After the guide showed us around we went exploring for ourselves and found some other things which were very nice. We bought a few souvenirs, took some pictures and were on our way to Long Beach, to visit some friends.

Well, that was all about Capistrano Mission. If you want to know any more, ask me and I'll try to answer any of your questions. I hope you like this descriptive story. I really can't

think of any special news to tell you, so I'll just finish my letter with the hope that you are feeling fine. God Bless You! Please send me Vickie's address, if it is not too much trouble. Do you think she would mind if she had any more Pen Pals? I would like to meet her some time. We had our first snow today and it was rather hard. A very good friend,

Gertrude Repp,
(Waukegan)

Dear Juniors,

Happy New Year! May the Blessings of the Divine Infant accorded to all of you on Christmas Day endure for the entire New Year! And I hope you still don't feel like the "day after the night before." You might be a little bit sleepy and somewhat tired but you'll catch up on lost sleep easy enough.

Several newcomers have appeared in our midst. They are welcome and so is any one else who writes to us. After all, if you want an interesting Corner you must write to make it so. Just take a little time out during this coming New Year. There are twenty-four hours every day times seven days a week times again fifty-two weeks in a year. Boy, all the time you have to write — just figure it out yourself!

I hope Santa Claus or the Christ Child (whichever you wish) remembered you with nice gifts. I know you had good things to eat, especially candy and peanuts and cake. Did you get sick? Then also, the smaller ones got toys and the bigger ones pretty clothes, skates, sleds and stuff. I got a toothbrush, shoe polish, a new stove, cut-outs and dolls (of all things!) Just because I wear a skirt good St. Nick made a little mistake. Oh well, after all he isn't young anymore and forgets easily, has poor eyes and is a little hard of hearing.

What did I ask for? You'd like to know, wouldn't you? Well, plenty of new friends, girls AND BOYS to write to me. Maybe I might still receive that kind of a

present. And then you boys and girls would be my Santa Claus.

When I visited in Lorain, Ohio last month, I had a swell time. I must thank Rev. Father Slaje and the good Notre Dame Sisters of SS. Cyril and Methodius Parish in South Lorain for the swell time. We did have a swell time, didn't we fellows and girls? (I'm sorry I had to hurry away without saying goodbye. Drip, drip fall the tears showing how sorry I am. But, time and trains wait for nobody — not even for me. Soooo, Please forgive me!)

New Year's Resolutions are again in order. Better to make a good one than a whole pile that you never mean to keep. Hell is paved with good resolutions—the ones people made but never kept. And don't make a resolution like: I will be a good boy or good girl. Make it more particular like this: I will be a good son or daughter to my parents, a good pupil in school, a good Catholic. It would be even better if you wrote in what different ways you would be a good son or daughter i.e. by obeying your parents, loving and respecting them, praying for them. In that way you will have something definite to work on and can tell right away when you failed in your resolutions. But, just because you did not keep it once is no reason for throwing it in the ash can. Every time you fail, that is marked against you; every time you observe it, that is in your favor. Then, at the end of the year, you will first see whether you made any progress. Try it, maybe only from day to day, week to week, or month to month. Don't look ahead and don't look back because you might be tempted to give up trying. I know that all of you are good boys and girls — not quitters.

Wishing a Happy New Year! to all my friends, young and old (15 years and over). I wish to remain always,

Your best Friend,

THE JUNIORS' FRIEND.

NEWS & VIEWS

by Friar Fritz

Following in the Franciscan footsteps, Father Joseph Cagran's Slovene parish of St. Roch in LaSalle, Ill., reproduced its annual illuminated panorama of the Christmas Crib. Hundreds of people flock to see this sacred scene of Bethlehem depicted on the church lawn during the entire Christmas Season. This holy, awe-inspiring tradition was originated by St. Francis of Assisi in 1223. Sainly showman that he was St. Francis re-enacted by using real people and animals to portray the divine drama.

Last Christmas convinced me of the power vested in the Catholic press. Christmas greeting cards my way were upped considerably in Christian tone and spirit. Once again, proper propaganda pays. Let's keep Christ in Christmas. And let's not use the letter X in forming the pagan "Xmas." Eradicate the X and place it on my bowling score-sheet!

"Best sellers are the worst smellers," but when Dr. A. J. Cronin quoted Christ "and I will give to thee the keys of the kingdom of heaven," he created the exception. Himself a Catholic, the author pens a powerful, soul stirring novel on the Church by concentrating on God's earthly representative—the priest. With the deftness of the doctor that he is by profession, he proceeds to diagnose and psycho-analyze Father Francis Chisholm. Cronin's clerical character is as typical as your pastor, assistant or any other priest with whom you may be acquainted. Above all else, the writer's genuine sincerity, sense for reality, frank but clean-cut manner of expression distinguishes this truly great book. Without doubt it easily excels Cronin's best seller of 1937 "The Citadel." A few flaws imperfect "The Keys of the Kingdom" as it does all hu-

man ventures. In instances the author mistakes Father Chisholm's fanatic tolerance, indifference and stubbornness towards ecclesiastical authority as virtues. An attentive reader will notice an undercurrent emphasis on the book as a moral treatise, although it is only a novel. Already 500,000 copies of the book have been sold, and a scenario is being prepared for a movie version of this outstanding story. While the winter winds whine, curl up in a cozy corner with "The Keys of the Kingdom," it'll unlock for you the portals of a new sphere in intellectual and emotional inspiration.

To balance the books, here is an international best seller — "Through Hundred Gates," by Severin and Stephen Lamping O.F.M. "All roads lead to Rome," would have been an appropriate title to this book. Here we have the personal, first hand story of forty-one prominent converts to the Catholic religion from twenty-two different lands. All walks of life are represented. Men and women popular in sports, literature, science, business etc. tell us how they finally found the true faith thru diverse trails and many sacrifices, they teach us to appreciate the treasure we "just inherited." Rockne, G. K. Chesterton, Sigrid Undset and Metcalfe give us their reasons for joining the Catholic Church. For a bracer and anchor of your faith in these tempestuous times, read "Through Hundred Gates." Ask your local librarian for it.

All American Johnny Kovatch is another addition to our roster of Slovene stars at Notre Dame — Lauter, Simonich and Riffle. The Fighting Irish's devastating defensive end is a tall 6 foot 3 inch hulk of a he-man, "oh Johnny!" His rattling tackles in the Navy game paved the 20-13 victory for the Notre Dame team, and assured him a position on the All American squad. Johnny is a Prekmurec, that is a Slovene living on the Yugoslav and Hungary borderline.

Upon his graduation from N. D. U. Johnny Kovatch will work into

JOHN G. KOVATCH — R. E.
NOTRE DAME

coaching or journalism, that is of course if Johnny isn't called to the colors.

Bishop Frederick Baraga, Slovenia's candidate for canonization was personally tutored by a saint. In Vienna where young Frederick attended the University he was under the spiritual guidance of St. Clement Maria Hofbauer. Isn't it a strange paradox that the world's most Catholic country (Slovenia is 97% Catholic) has never yet had a native elevated to the altar?

In the initial issue of the new "Slavonic Monthly" the Slovenes stole the spotlight. Cleveland's mayor, Frank J. Lausche was illustrated on the cover page. Rev. G. M. Trunk of Chicago's "Amerikanski Slovenec" and "Novi Svet" submitted a well written article on "Pan-Slavism." And Louis Adamic, America's foremost Slav

author headed the advisory board, while Fritz Zivic, former world's welterweight champ cornered the magazine's sport department. The editor announced Anthony Klancar's discussion on the state of Europe and the Slavs after this war, the article will be published in the January number.

One morning last December (Dec. 4) two Suns appeared on Chicago's horizon. The first edition of the "Chicago Sun" screamed with headlines of Yugoslavia's recent revolt. This is a new newspaper in the Windy City. We wind our trail back to Lemont via Franjo Snoj who is the minister of state for this Yugoslav government which is headed by the teen age King Peter II. Minister Snoj is the nephew of our Father Benigen Snoj O.F.M. Father celebrated his Golden Mass in St. Mary's chapel one year ago.

Draftees of Slovene descent have an added incentive and consolation in fighting for Uncle Sam. By their sacrifice they are liberating their ancestor's fatherland from the chains of tyranny.

CHEERFUL STORIES

by Friar James

A very sick man turned to his physician as he was leaving, a Christian physician, and said to him:

"Doctor, I want to ask you a question."

"Yes," he said. "What is it?"

"Am I going to get well?"

The doctor hesitated a moment, and the patient said to him:

"Don't treat me as a child. I have a right to know. Tell me."

"Well," he said, "you may recover again, but the second or third attack is pretty sure to prove fatal."

The man caught the doctor's coat and said to him: "Doctor, I am afraid to die. I tell you honestly I am afraid to die. Tell me what lies on the other side."

Very quietly the doctor said: "I do not know."

"You don't know? You, a Christian man, do not know what is on the other side?"

The doctor gave no answer for a moment, but held the door open, on the other side of which they had heard a scratching and a whining once in a while. And as he held the door open his dog sprang into the room and leaped upon him with every show of gladness. And the doctor turned to the patient and he said: "Did you notice that dog? He had never been in this room. He did not know one thing that was here. He knew nothing about it, absolutely nothing, except just this one thing: he knew his master was on the other side of that door. And so the moment I opened it he sprang in."

"I know little about what is on the other side of death, but I do know one thing: my Master stands there, and that is enough, so that when the door opens I shall pass through with no fear, only with gladness."

* * *

"Young man," said the proprietor of a village hotel to a youth who was carelessly calling on God and the devil to certify to the truthfulness of certain remarks of an indifferent character which he was belching forth without restraint or restriction: "Young man, I will give you ten dollars if you will go into yonder graveyard, alone, at midnight and utter the same oaths."

* * *

The Swedish Nightingale, Jenny Lind, made a great success as an operatic singer, and money poured into her purse. Yet she left the stage when singing her best and never went back to it. She must have missed the money, the fame, and the applause of thousands, but she was content to live in privacy.

Once an English friend found her sitting on the steps of a bathing machine on the sea sands, with a Bible on her knee, looking out into the glory of a sunset.

They talked, and the conversa-

tion drew near to the inevitable question: "Oh, Madame Goldschmidt, how is it that you ever came to abandon the stage at the very height of your success?"

"When, every day," was the quiet answer, "it made me think less of this (laying a finger on the Bible) and nothing at all of that (pointing to the sunset), what else could I do?"—Onward.

* * *

There was to be a prize fight and a Sunday School picnic on the same day and two boats were waiting at the wharf to carry passengers to the respective places. Two men were late. One was going to the prize fight, the other to the picnic and they ran to catch their boat. The picnic boat was just shoving off from shore and the saloon-keeper man by mistake got on it and the picnic man by mistake got on the other boat. When the man who wanted to go to the picnic heard the swearing and saw the drinking and gambling and found that he was on the wrong boat he begged the captain to let him off but he would not. He had to endure the smoke and foul language. When the man going to the prize fight heard the singing and prayer and godly conversation and saw his blunder he pleaded with the captain to shove to shore, but he would not; then said he to the captain, "Let me off anywhere; put me on a rock—anywhere but here, for this is hell."

* * *

A country minister passing the home of one of his parishioners, saw her standing by a broken line of newly washed clothes, which lay in the dust. She was tired and it meant that she must gather them up and wash them all over again. But she was not groaning nor weeping, nor complaining. She was singing the doxology. Her pastor stepped up to her and said:

"Madam, are you singing because your clothes are in the dust?"

She replied cheerfully:

"I am singing while they are in the dust."

A boy came to the door of a lady's house and asked if she did not wish some berries, for he had been out all day gathering them.

"Yes," said the lady, "I will take some."

So she took the basket and stepped into the house, the boy remaining outside, whistling to some canary birds hanging in their cages on the porch.

"Why don't you come in and see that I measure your berries right?" said the lady; "how do you know but I may cheat you?"

"I am not afraid," said the boy, "for you would get the worst of it."

"Get the worst of it?" said the lady; "what do you mean by that?"

"Why, madam," said the boy, "I should only lose my berries, and you would make yourself a thief. Don't you think you would be getting the worst of it?"

The boy was right. He who steals, or does anything wrong or mean, just to gain a few cents or a few dollars, burdens himself with a sin which is worse than all the gain. Let this be borne in mind—the one who does a wrong to another always gets the worst of it.

RECRUITING FOR ST. FRANCIS

(The Forum)

It is a tendency of human nature to wish to be distinguished in some way or other from our fellow men.

On the one hand, we read that all men are created equal, and that democracy means equality, and we applaud loudly. At the same time, human beings will risk life and limb, work night and day, in the untiring effort to rise above what is known as the common people.

It amounts to a weakness of the human heart to wish to be singled out, to be looked up to. For where, and though, we have nothing to distinguish us, we so

readily imagine ourselves better than others, build up class distinctions, social distinctions, personal distinctions.

Yet good sense, supported by our holy Faith, tells us that after all we are only one of the great, uncounted host of ordinary men; that even seemingly great men really belong to the class known as the common people.

1. The Common Man

1. Nor is there any reason to be disheartened about the fact, as

if it left us without a purpose in life. For, are not the common things of life the most important?

We should look with God's eyes, the eyes of faith, on our lot, our talents, and our opportunities, and then we shall be wonderfully cheered and encouraged. We shall realize that we have a place, and work which no one can do for God but ourselves, since only we have been appointed for it.

Our one task is to do manfully the great little work which God has set before us.

Shrewd Abraham Lincoln once said, "God must love the common people, he makes so many of them."

2. In a sense, he was right. For what God loves in us, are not our race and nationality, nor our petty talents, nor riches, nor the seeming great things we may have accomplished. These things are unspeakably insignificant in his sight. The differences and distinctions by which some of us seem to tower over the rest, are as nothing to him who can raise sons of Abraham out of stones.

What God loves in us are our souls, created in his image, and raised to his nature by grace. It is our poor selves, above all our soul and its grace, that makes us so precious in his eyes. He loves us therefore as the common men we are, for these things are held by us or held out to us all in common.

3. Moreover, if we push the term "common" a little further, we can bring all mankind within its compass and say that in the sight of God the best and the worst of us alike are common, ordinary people. We may have genius to stir the ears of the world, but in his ears our wisdom is very foolish and shallow, the prattle of babes. It matters not our person or station, we are but pitiful little ones, common people, who could have expected nothing at all if Christ had not come to save us from a common ruin.

4. So each of us shall have to be saved by his mercy, and not because we are great men, or of high station. No, nor either because we are poor and of low station as the world takes it. But just merely as what we are, common people on whom God takes pity.

It was this thought that caused St. Paul in the midst of his great labors to cry out that the faithful should remember him in prayer, lest having preached to others, he himself become a cast-away. So spoke the seer, the prophet, the apostle, Prince of the Apostles with St. Peter. Under the robe of all these Heaven-sent

dignities, there lived and breathed, their prayer and suffered, only a common man, solicitous for his soul's salvation.

2. The Place for Him

1. The same could be said of St. Francis. He had the stigmata, the impression of the five wounds. Yet he bore them under the cover of humility, for there remained always this common man, who had one interest in common with God, and that was the salvation of his own soul and the souls of men.

If as of a grand army of such people, which included all classes and races, that St. Francis became the leader; only a common man would have appreciated the difficulties they encounter on their way to Heaven. It was the great class of such people, which included all Catholics and all mankind, that St. Francis wished to gain for Christ with his great army at his back, so that the purpose for which Christ died, might be accomplished.

2. For such people there is work to do, and they have their place.

Think for a moment on the number of just plain Catholics throughout the world. They are everywhere, they speak to everyone, and everyone is their friend.

Wherever there are toilers or feasters, wherever there are players or serious-minded men gathered together; wherever work is being done, or men are talking together, at home or abroad, in village and in city, in the missions, in the cathedrals, on the border of civilization as well as in the metropolis: the common man is there in the midst of them, like the ground beneath them, and who will say these common things have not their purpose?

3. He rubs shoulders with all men. He is rich among the rich, poor among the poor, simple with the plain, learned with the learned. In short he is what the great apostle tried to be—all things to all men.

For that reason, how endless are the common man's opportunities to do good. Where the priest could not enter, as among the bigoted, he is already there as a

friend. His common talk is listened to with interest, his testimony is accepted and his words are received in good spirit, for he is a friend of every man.

3. In the Third Order

1. It is thus the common man, who was and is the special friend of St. Francis. He is the object of the saint's attention and devotion. And he above all it is whom we desire so much to see in the Third Order.

For he in his way will do more to spread the Third Order and Franciscanism than any priest or orator, than any writer or leader.

It is this common man, common in his own estimation because common in fact and in the Faith, whom we welcome to the Franciscan family because it is he who will go each day to his common labor among the common people, he who will most directly influence others, he who will get others to enlist and thus spread the kingdom of Christ, with Francis' way of bringing all men to the love of God.

2. True, we are all common people, but by the fact that we rub shoulders with the several members of this general group called the common man, we have our place in life. Today, if St. Peter were here, it is to such as that that he would say: "You are a chosen race, a royal priesthood, a holy nation, a purchased people." To them he would address the words of Christ: You are the salt of the earth, you are the light of the world, you are a city situated on a mountain, let your light shine before men.

3. You, whoever you may be, who today enter the ranks of St. Francis or hold membership in the ranks, you are appointed one of his everyday apostles, to whom is entrusted, for good or for ill, the welfare of souls, your soul and the souls of your fellow men.

The field of your labor lies all about you. It is the world you live in, the men, the women, and the children you meet every day. Their eyes are upon you. Their eyes are listening. Act well before them.

Tell them of St. Francis' path to Heaven. Tell them of the graces, blessings and privileges that come to members of the Third Order.

Tell them these things not so much with preachments as by the way you live, by what you do. But be silent, walk among your fellow men without in such ways telling anyone of this order to which you belong, and you fail as far as in you lies to enkindle the flame which St. Francis spent his life enkindling in the hearts of men and left you to spread.

Do not say, What can we do, we are only a handful. Do not say that everything in this world, always and everywhere, will be done by the few outstanding, and that others are not concerned. Great undertakings begin at the bottom and work upward from the few men and women below.

Do not say there are yet four months, and then it will be harvest time. "Well, I say to you, lift up your eyes and behold that the fields are already white for the harvest" (Jn. 4, 35).

JUST A POEM

I tramp, tramp along though I am
weary,
No rest through the long, long
day!
Many faces I see,
But there's no place for me:
For I am only a poor old tramp
Only a poor old wanderer.

No place to call my own home,
No one to pity me, no one to cheer
me.
As sadly and friendlessly I roam
There is an old old place by the
fireside
Where dear loving friends ever
met,
Many faces I see, but there's no
place for me,
For I'm only a poor old tramp.

Sent in by Shirley Shelton

(Joliet)

GOLDEN RULES

(From a manuscript book kept by
Washington when a boy)

Every action in company ought to be with some sign of respect to those present.

In the presence of others sing not to yourself with a humming voice, nor drum with your fingers or feet.

Sleep not when others speak, sit not when others stand, speak not when you should hold your peace, walk not when others stop.

Turn not your back to others, especially in speaking; jog not the table or desk on which another reads or writes; lean not on any one.

Be no flatterer; neither play with any one that delights not to be played with.

Read no letters, books, or papers in company; but when there is a necessity for doing it, you must ask leave. Come not near the books or writings of any one so as to read them, unless desired, nor give your opinion of them unasked; also, look not nigh when another is writing a letter.

Let your countenance be pleasant, but in serious matters somewhat grave.

Show not yourself glad at the misfortune of another, though he were your enemy.

When you meet with one of greater ability than yourself, stop and retire, especially if it be at a door or any strait place, to give way for him to pass.

They that are in dignity, or in office, have in all places precedence; but whilst they are young they ought to respect those that are their equals in birth or other qualities, though they have no public charge.

It is good manners to prefer them to whom we speak before ourselves, especially if they be above us, with whom in no sort we ought to begin.

KAJ JE KJE NA STRANEH TE ŠTEVILKE?

Koledar za mesec januar	1
Pridiga za novo leto 1697 — P. A. B.	2
Urednikov kot	6
Darovi sv. Treh kraljev — F. Terčelj	10
Obubožajoči svet — (Švicarski list)	12
Družina — F. Terčelj	14
Kaj je torej s plesom — P. Bernard	14
Tu najdeš odgovor — P. Martin	18
Poročila Baragove Zveze	20
Lamotski župnik — Haluška, p. Evstahij	22
Glasovi od Marije Pomagaj	26
Mr. and Mrs. Robbins — P. Bernard	29
Pomagajmo nesrečnim v domovini	31
Ena božjih cvetk — P. Bernard	31
Slovenski misijonarji pišejo	32
Juniors Friend — P. Aloysius Madic	34

**Vsak dan in na vsak način prihranite denar,
če kupujete pri**

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 W. Cermak Rd., -:- Chicago, Illinois

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite denar pri

vsakem nakupu.

TO OUR YOUNG MEN!

We have our new seminary. It is our fondest and most cherished hope realized. It is, however, only our first goal. Now we must concentrate on

another; getting worthy youth to train for the priesthood and brotherhood. That is the purpose of this seminary. And today, as ever before, the biblical

truth holds good: "The harvest is great, but the laborers are few."

Undoubtedly among you who read this there are many who are called by God to a higher state of life. You desire to devote your time and energy for the spiritual good of others. Possibly, if you have the necessary talent and fulfill other requirements, you desire to work for the kingdom of God on earth by winning souls to God and by doing parish and missionary work. Then you are called to the priesthood.

If, however, you lack that talent and would nevertheless embrace religious life to insure your own salvation and devote your life to work in a monastery or parish rectory, then you are called to the brotherhood.

As a priest you would directly labor for the salvation of souls; as a Brother you would help the priest accomplish this purpose and hence indirectly also labor for the salvation of souls.

As a Brother you would work with-in or without the monastery, on the farm, office, become a cook at the monastery, in the garden, in the Ave Maria printing or in parish rectories, etc. With this work there is always sufficient recreation and respite. Once you have entered the Order, you no longer have any personal worries. You are well taken care of in every respect.

What are the requirements for the aspirant to the priesthood and brotherhood?

The student for the priesthood must be of good Catholic parents and of a good reputation; he must be healthy and sound in mind and body; in age he may range from 15 to 20 years.

The candidate for the brotherhood must also be of good Catholic parents and of a good reputation and sound in body and mind; he must be unmarried or a widower. Further, he must promise, as soon as he enters the Order, that if he eventually leaves the Order he shall not demand wages for work performed. This is done to safeguard the Order. Age is not a serious consideration among the requirements of the brotherhood.

If you sincerely feel that you are called either to the priesthood or brotherhood, please contact us immediately and we will make the necessary arrangements. If among your acquaintances there is one who manifests a similar disposition please inform him about this.

Address all communications to:
Very Rev. Commissary-Provincial,
St. Mary's Seminary,
Lemont, Illinois.

Sveti Jožef, ki si bil vsem kristjanom vedno dober pomočnik, zlasti v najpotrebnejših rečeh, k Tebi se obračamo v zaupanju.

To zaupanje nam ni bilo osramočeno v lanskem in letošnjem letu, ko si toliko dobrih src odprl za našo stvar in nam naklonil toliko dobrotnikov, da smo lahko v nekaj mesecih postavili novo hišo.

Vemo, da boš tudi tej prošnji ustregel in pomagal. Hišo so nam zidarji postavili, toda kaj bomo s hišo, če je ne moremo spremeniti v dober in topel domek.

Hišo zidarji postavljajo, dom si pa moramo sami urediti, smo brali v lepi knjigi o Tebi med letošnjimi duhovnimi vajami. Dom, ki bo predvsem prevzet z blagodišečim kadihom krščanskega življenja. Ti si tudi postavljaj Nazarško hišico, še lepše pa si uredil domek Mariji in Jezusu z svojim lepim vzglednim življenjem.

Tudi mi obljublamo, da se bomo v hiši, ki si nam jo Ti postavil, ravnali po Tvojem zgledu in iz te hišice napravili božji grad, kjer bo Vsemogočni prebival.

Ali misliš, da ne bo v duhu sv. Frančiška, če Te sedaj prosimo, da nam še več dobrotnih src odpreš, ki bodo prispevali v poseben sklad, da lahko vse altarje plačamo, da lahko dolg za tabernakelj poravnamo in vse, kar smo si omislili novega pravzaprav kar "na puf". V zaupanju da bo sveti Jožef tudi sedaj priskočil na pomoč. Ali smo predrzno zaupali?

ROMANJA PRI MARIJI POMAGAJ

V LEMONTU

v letu 1942

12. julija—Baragov Dan. Molitve za povečanje Baraga.
Obenem spominski dan blagoslovitve lemontske cerkvice.
9. avgusta—Romanje župnije sv. Štefana iz Chicago, Ill.
19. julija—Dan Ženske Zveze.
16. avgusta—Romanje župnije sv. Jurija iz South Chicago, Ill.
13. septembra—Medeni piknik.

Ob vseh slovesnih dneh je program romanja:

Maša pri groti z govorom ob 11. uri, v slovenskem in angleškem jeziku. — Po maši kosilo za oddaljene romarje, ki kosilo naroče teden preje. — Popoldan prosta zabava na romarskem gričku.